

Ліжарона

A woman with long dark hair, wearing a red blouse and gold hoop earrings, stands at a wooden podium. Her hands are clasped in front of her, and she is looking down, appearing to be in prayer or speaking. A microphone is positioned in front of her. In the background, several men in suits are seated, some looking down. The setting appears to be a church or a formal assembly.

**Яку користь
релігія приносить
світові, с. 14**

Стосовно моїх завітів після
відлучення від Церкви, с. 22

Чотири розповіді Пророка
про Перше видіння, с. 26

Піднімайте, де стоїте:
сила прикладу, с. 32

Коли Спенсер В. Кімбол (1895–1985) служив Президентом Церкви з 1973 по 1985 рік, кількість членів Церкви майже подвоїлася, Церква видала Біблію короля Якова англійською мовою і кількість храмів збільшилася з 15 до 36. У червні 1978 року Президент Кімбол отримав одкровення проголосити, що всі гідні чоловіки можуть отримувати священство, незалежно від раси (див. Офіційна декларація—2).

Фотографію надано з люб'язного дозволу Музею історії Церкви

32 Вірний член вищої ради
Дональд А. Кої
Один скромний член Церкви навчив мене, що означає "піднімайте, де стоїте".

РУБРИКИ

8 У що ми віримо: Живучи за євангелією, ми плекаємо священні сімейні стосунки

10 Наші домівки, наші сім'ї: За рекордний час
Річард Л. Байретт мол.

12 Роздуми: Під наглядом Небесного Батька
Ларен Портер Гант

13 Служіння в Церкві: Служіння на самоті в Сараєво
Армін Вільгельм

36 Портрети віри: Майкл Рінне

38 Голоси святих останніх днів

80 До нових зустрічей: Священство є на землі в наш час

Старійшина Роберт Д. Хейлз

ПОСЛАННЯ

4 Послання Першого Президентства: Покликані до роботи
Президент Томас С. Монсон

7 Послання візитного вчителювання: Доступ до сили священства через дотримання завітів

СТАТТІ

14 Важлива роль релігії для всього світу
Старійшина Даллін Х. Оукс
Старійшина Оукс наводить вісім прикладів важливого соціального значення релігії.

20 Неділя—для чогось більшого
Олексій Чемезов
Ми запропонували нашому другу Миколі провести експеримент.

22 Поновлення моїх завітів
Ім'я не вказується
Після відлучення від Церкви я відчайдушно хотіла відновити свої завіти.

26 Перше видіння: ключ до істини
Старійшина Річард Дж. Мейнз
Різні розповіді Джозефа Сміта про Перше видіння навчають нас основоположних істин про природу Бога та одкровення.

НА ОБКЛАДИНЦІ
Фотографія Коуді Белла.

48

42 Самозабезпечення і вивчення євангелії

Девід Б. Марш
Навчатися євангелії—це як навчатися малюванню.

48 Воїн Господній

Інок Р. Верде Рейсс
Мені потрібна була віра, аби передати всі свої тривоги в руки Господа.

50 Як знайти справжніх друзів і бути справжнім другом

Молодь з Англії розповідає, що для них справжня дружба.

54 Плакат: Справжній контакт

55 Моє перше відвідування храму

Матіас Педраса
Я не хотів просто чути про храм. Я хотів сам туди піти.

56 Відновлення ключів священства

Президент Генрі Б. Айрінг
Яким чином Церква збудована "на основі апостолів і пророків"?

60 Запитання і відповіді

Моя подруга каже, що не вірить у Бога. Як я можу ділитися з нею євангелією?

62 Ваша особиста Ліягона

Річард М. Ромні
Ваше патріарше благословення може вести вас, як особиста Ліягона.

76

66 Вибір Мартіна

Ліндсі Теннер і Бетані Бартолом'ю
Усі пили чай. Хіба не буде образливо відмовитися?

68 Діти з приязним ставленням: Зроби ляльку, знайди друга

Джордан Райт

70 Фігурки персонажів з історії Церкви: Книга Заповідей

71 Наша сторінка

72 Відповіді від апостола: Чому батько є таким важливим?

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон

73 Бути схожим на Шиблона

Старійшина Майкл Т. Рінгвуд
Цей герой з Книги Мормона робив те, що правильно, бо знав, що це правильно.

74 Молитва із Зарою

Шеррі Гевін
Як Різі та Чейні навчали подругу про молитву.

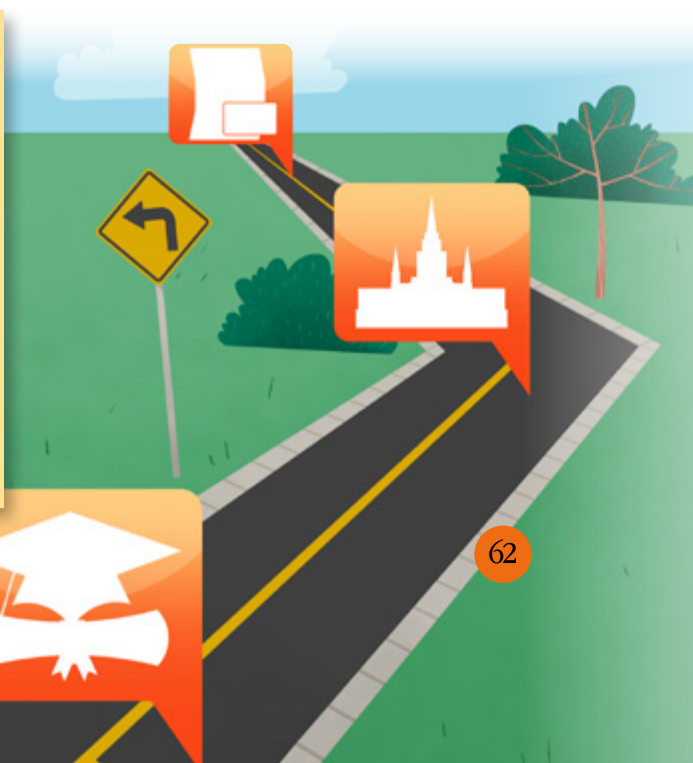
76 Історії про Ісуса: Ісус зцілював людей

Кім Уебб Рейд

79 Розмальовка: Я люблю свою сім'ю

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Запитай свого тата.

62

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Рассел М. Нельсон,
Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен, Рональд А.
Разбанд, Гарі Е. Свінсон, Дейл Г. Ренлунд

Редактор: Джозеф В. Сітаті
Помічники редактора: Ренделл К. Беннетт,
Керол Ф. Мак-Конкі

Консультанти: Брайан К. Ештон, Джин Б. Бінгам,
Леїранд Р. Кертіс мол., Крістоффель Голден, Дуглас Д.
Холмс, Ерік В. Копічче, Ларрі Р. Лоуренс, Керол М. Свінсон

Головний директор: Річард А. Хітон
Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг
Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Адам С. Олсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Помічник з видавництва: Кремільда Амарал

Редколегія: Марисса Денніс, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х.
Графф, Ларен Портер Гонт, Джон Райан Дженсен, Шарлот
Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Ерік Б. Мердок, Саллі Джонсон
Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні,
Мінді Енн Селу, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:
Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендруз, Фей П. Андрус, С. Кімболл
Ботт, Томас Чайлд, Девід Грін, Коллін Хінклі, Ерік П.
Джонсен, Сюзен Лофгрєн, Скотт М. Мої, Марк В.
Робінсон, Рейчел Сміт, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Глен Едейр, Конні Боуторп Брідж,
Джулі Бурдетт, Брайан В. Джіджі, Джинні Дж. Нільсон,
Гейл Тейт Рафферті, Дерек Річардсон

Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс

Відповідальний за друк: Свівен Льюїс

Відповідальний за розповсюдження: Трой К. Веллінг
За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільчого центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаскою, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, таїянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, філіпінською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2017 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Інформація щодо авторського права: Якщо не вказано
інаше, окремі особи можуть копіювати матеріали з *Ліягони*
для особистого, некомерційного використання (а також
для церковних покликань). Це право може бути скасовано
у будь-який час. Візуальні матеріали не можна копіювати,
якщо про ці обмеження зазначено у рядку з інформацією
про мистецьку роботу. Питання щодо авторського права
треба направляти до Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2017 Vol. 20 No. 6. *LIAHONA* (USPS 311-480) Ukrainian,
(ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken
by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось два приклади:

"Самозабезпечення і вивчення

"Самозабезпечення і вивчення євангелії", с. 42: Аби проілюструвати, як важливо здобувати власне духовне світло, ви можете скористатися цим завданням. Вимкніть світло і попросіть членів сім'ї намалювати малюнок. Попросіть когось, хто має ліхтарик або свічку, скористатися ними лише для власного малюнка. Через кілька хвилин знову увімкніть світло. Поговоріть про те, як різні умови виконання завдання привели до різних результатів, а потім обговоріть принципи, що містяться у статті.

"Бути схожим на Шиблону", с. 73:

Хто є вашими улюбленими персонажами з Писань? Ви можете пограти в "шаради з Писань" або "малюнки з Писань". Розіграйте якусь історію з Писань або намалюйте її на аркуші паперу, не використовуючи слів. Нехай члени сім'ї здогадаються, що це за історія з Писань або які персонажі в ній беруть участь. Ви можете потім почитати про цих людей в Писаннях і обговорити, чому ви ними захоплюєтеся. Які якості цих персонажів ви хочете розвинути в собі?

БІЛЬШ ДОКЛАДНО ОН-ЛАЙН

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org. Відвідайте сайт [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (доступний англійською, іспанською та португальською), щоб знайти натхненні послання, ідеї для домашніх сімейних вечорів та статті, якими ви можете поділитися з друзями та сім'єю.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьки, 10, 12, 72

Відлучення від Церкви, 22

Відновлення, 26

Віра, 36

Джозеф Сміт, 26

Дружба, 50, 54, 60, 68, 74

Завіти, 7, 22

Зцілення, 40, 76

Історія Церкви, 70

Ісус Христос, 39, 76

Матері, 39

Місіонерська робота, 4, 14, 20, 38, 40, 48, 60, 73

Молитва, 10, 48, 74

Навчання, 42

Надія, 22

Патріарші благословення, 62

Перше видіння, 26

Писання, 42, 70

Піст, 41

Послух, 20, 66, 73

Приклад, 32, 36

Причастя, 13

Самозабезпечення, 42

Свобода віросповідання, 14

Священство, 7, 40, 56, 76, 80

Сім'я, 8, 10, 12, 38, 39, 72, 79

Слово мудрості, 66

Служіння, 4, 32, 68, 74

Суботній день, 13, 14, 20

Храмова робота, 55

Хрищення, 10

Президент
Томас С.
Монсон

ПОКЛИКАНІ ДО РОБОТИ

Коли пророк Джозеф Сміт покликав старійшину Гебера С. Кімбола (1801–1868) “відкрити двері до спасіння”, служачи місіонером у Англії, старійшину Кімбола охопило відчуття невідповідності.

“О, Господи,—писав він,—я людина недорікувата, і зовсім не годжуся для такої роботи”.

Однак старійшина Кімбол прийняв покликання, додавши: “Така думка не відверне мене від виконання обов’язку; в ту мить, коли я зрозумів волю свого Небесного Батька, я відчув рішучість іти з усією сміливістю, вірячи, що Він буде мене підтримувати Своєю Всемогутньою силою і обдарує всіма необхідними вміннями”¹.

Мої молоді брати і сестри, яких покликано служити на місії повного дня, вас покликано до роботи, тому що ви, подібно до старійшини Кімбола, “маєте бажання служити Богові” (УЗ 4:3) і тому що ви готові та гідні.

Літні подружні пари, вас покликано працювати з цієї ж причини. Однак ви приносите не лише бажання служити, але і мудрість, набуту роками жертвування, любові й досвіду, які ваш Небесний Батько може використати, аби зворушувати серця Його синів і дочок, які шукають істину. Безсумнівно, ви дізналися, що ми ніколи не зможемо по-справжньому любити Господа, поки не будемо служити Йому, служачи іншим.

До свого бажання служити місіонерами, ви додаєте віру і силу, відвагу і впевненість, рішучість і витривалість, непохитність і відданість. Віддані місіонери можуть творити на місії чудеса.

Президент Джон Тейлор (1808–1887) коротко підсумував головні якості місіонерів таким чином: “Чоловіки [і жінки та подружні пари], яких ми хочемо бачити як таких, що несуть це євангельське послання, є людьми, які мають віру в Бога, людьми, які мають віру в свою релігію, людьми, які шанують своє священство, людьми, яким ... Бог довіряє. ... Нам потрібні люди, сповнені Святим Духом і силою Бога, ... люди честі, цілісності, чеснотності і чистоти”².

Господь проголосив:

“Бо знайте, ниви вже білі для жнив; і ось, той, хто встромляє серпа з усієї сили, той складає про запас, так що він не гине, але приносить спасіння своїй душі.

І віра, надія, милосердя й любов, з оком, єдиноспрямованим до слави Бога, роблять його правомочним для цієї роботи” (УЗ 4:4–5).

Ваше покликання прийшло через натхнення. Я свідчу, що кого Бог покликає, того робить правомочним. Ви отримаєте небесну допомогу, якщо з молитвою будете трудитися в Господньому винограднику.

Прекрасні обіцяння, які Господь дав місіонерам на початку цього розподілу, що містяться в Ученні і Завітах, будуть вашими: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88).

Завдяки служінню ви матимете багато спогадів та друзів, які будуть з вами у вічності. Я не знаю, де ще ви пожнете більш щедрий врожай радості, ніж на місії.

А тепер я звертаюся до тих старійшин, сестер і подружніх пар, які з певних причин не змогли закінчити призначений їм термін служіння на місіонерській ниві: Господь любить вас. Він цінує вашу жертву. Він знає про ваше розчарування.

Знайте, що в Нього все ще є робота для вас. Не дозволяйте Сатані казати вам протилежне. Не опускайте руки, не занепадайте духом, не впадайте у відчай.

Як я зазначив на генеральній конференції невдовзі після того, як мене

покликали керувати Церквою: “Не бійтеся. Будьте в доброму гуморі. Майбутнє таке ж яскраве, як і ваша віра”³. Те обіцяння залишається в силі для вас. Тож не втрачайте своєї віри, бо Господь не перестав вірити у вас. Дотримуйтеся своїх завітів і рухайтесь вперед.

Цьому світу потрібна евангелія Ісуса Христа. Нехай Господь благословляє Своїх святих—де б вони не служили—місіонерським серцем. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 3rd ed. (1967), 104.
2. *Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор* (2002), с. 72.
3. Томас С. Монсон, “Будьте в доброму гуморі”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 92.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Незалежно від того, чи служили ми на місії повного дня, кожен з нас має нагоду ділитися евангелією і служити людям навколо нас. Подумайте про те, як поєднати це послання з виступом на нещодавній генеральній конференції, таким як “Ділитися відновленою евангелією” старійшини Далліна Х. Оукса, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів (*Ліягона*, лист. 2016, с. 57). Ви можете також обговорити з тими, кого навчаєте, фразу “кого Бог покликає, того робить правомочним”. Як вони відчували підтримку Бога у місіонерській роботі та у своїх покликаннях? Ви можете запропонувати тим, кого навчаєте, молитися, щоб мати силу і натхнення знати, як ділитися евангелією зі своєю сім’єю, друзями і сусідами.

Знайдіть ідеї на
lds.org/go/6176.
 #futuremissionary

Місіонерка без таблички

Кірсті Арейв

У школі в мене був учитель з таким характером, що було страшно вато висловлювати погляди, які суперечили його думкам. Одного дня ми обговорювали тему місіонерів СОД. Я знала, що могла відповісти на його запитання, але відчувала, що мені не слід. Тож я сказала лише стільки, аби відповідь задовольнила його на той момент.

Наступні кілька тижнів я не могла не думати про нашу розмову.

Мені спало на думку, що слід подарувати йому Книгу Мормона.

Нарешті мені спало на думку, що слід подарувати йому Книгу Мормона, в якій позначити кілька фраз про місіонерську роботу. Така думка мене злякала, але вона не відступала. Я знала, що мені слід було діяти за тим спонуканням.

Приблизно через два місяці Книга Мормона була готова. Весь день мені

здавалося, що книга пропалить дірку в моєму рюкзаку. Три секунди, які мені знадобилися, аби вручити її вчителю перед зимовими канікулами, були найстрашнішою миттю мого життя.

У перший день після канікул я проходила повз його клас, але побоялася увійти. Тоді я почула, як він мене покликав і вручив картку. Я прочитала її в коридорі. Він написав, що “докладно” вивчив усі позначені уривки і почав краще розуміти мою віру.

Я отримала радість від того, що вже зараз ділюся євангелією, і я буду радіти ще більше, коли невдовзі служитиму Небесному Батькові на місії.

Автор живе в штаті Юта, США.

ДІТЯМ

Місіонерське служіння

Місіонерів покликають навчати євангелії і також служити людям. Допоможи місіонерам знайти ці заховані на малюнку інструменти!

ПОСЛАННЯ ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

З молитвою вивчіть цей матеріал і прагніть натхнення, щоб знати, чим поділитися. Як розуміння мети Товариства допомоги підготує дочок Бога до благословень вічного життя?

Доступ до сили священства через дотримання завітів

“Моє послання, звернене до ... всіх, ... полягає в тому, що кожна година нашого життя може бути “благословенна силою священства”, якими б не були наші обставини,—сказав старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—

... Якщо ви з гідністю берете участь в обрядах священства, Господь ще більше зміцнить вас, сповнить миром і відкриє вічну перспективу. Якою б не була ваша ситуація, ваша домівка буде “благословенна силою священства”¹.

Як ми запрошуємо силу священства в наше життя? Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, нагадує нам, що

“ті, хто увійшли у води хрищення і згодом отримали свій ендаумент у домі Господа, мають право на щедрі й прекрасні благословення. Ендаумент дослівно означає дар сили, ... [і] наш Небесний Батько щедро наділяє Своєю силою”. Він нагадує нам, що чоловіків і жінок “однаковою мірою обдаровують однаковою силою” у храмі, “яка за визначенням є силою священства”².

Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги, сказала: “Оскільки сила священства це те, що ми всі бажаємо мати у своїх сім'ях і домівках, що ж *нам* необхідно робити, аби запросити цю силу в своє життя? Особиста праведність є абсолютно

необхідною, аби мати силу священства”³.

“Якщо ми покірно станемо перед Господом і попросимо Його навчати нас, Він покаже нам, як збільшити *наш* доступ до *Його* сили”,—сказав президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів⁴.

Додаткові уривки з Писань та інформація

1 Нефій 14:14; Учення і Завіти 121:36; 132:20; reliefsociety.lds.org

ПОСИЛАННЯ:

1. Ніл Л. Андерсен, “Сила священства”, *Ліягона*, лист. 2013, сс. 92, 95.
2. М. Рассел Баллард, “Чоловіки, жінки і сила священства”, *Ліягона*, вер. 2014, с. 36.
3. Лінда К. Бертон, “Сила священства доступна всім”, *Ліягона*, черв. 2014, с. 21.
4. Рассел М. Нельсон, “Ціна сили священства”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 69.

Віра
Сім'я
Допомога

Поміркуйте
над цим

Як дотримання завітів благословляє нас силою священства?

ЖИВУЧИ ЗА ЄВАНГЕЛІЄЮ, МИ ПЛЕКАЄМО СВЯЩЕННІ СІМЕЙНІ СТОСУНКИ

Усі ми—діти люблячих Небесних Батьків, Які послали нас на землю, аби ми навчилися, як повернутися до Них. Сім'я є центральною частиною плану спасіння. Бог дає нам сім'ї, аби ми могли здобути тіла, навчитися правильних принципів і підготуватися до вічного життя.

Небесний Батько хоче, аби кожна Його дитина виростала в любові. Найкращий спосіб досягнути цього турботливого середовища—це жити за євангельськими принципами і застосовувати їх. “Щастя в сімейному житті найпевніше досягають, коли воно засновано на вченнях Господа Ісуса Христа¹”. Домівка, встановлена на євангельських принципах, стає місцем миру, де Дух Господа може скеровувати, впливати і надихати всіх членів сім'ї.

Сім'ю встановлено Богом, і вона є “основою *устрою*

небес, ... відлунням целестіального зразка і наслідуванням вічної сім'ї Бога”². Ці сімейні стосунки і обов'язки, пов'язані з ними, є священними. Ми дізнаємося з Писань, що батьки мають обов'язок виховувати своїх дітей в істині, світлі і любові (див. Ефесянам 6:4; УЗ 68:25).

Чоловіки і жінки мають поважати одне одного (див. Ефесянам 5:25), а діти мають шанувати батьків (див. Вихід 20:12).

“Щасливі шлюбні й сім'ї засновуються й зберігаються на принципах віри, молитви, покаяння, прощення, поваги, любові, співчуття, праці, а також здорового відпочинку”³. Дотримання євангельських принципів зміцнює сімейні стосунки і збільшує індивідуальну та колективну силу членів сім'ї. Ці принципи будуть також допомагати нам наближатися до Христа.

У кожній сім'ї є труднощі. Посеред духовного неспокою цих днів не в кожній сім'ї складаються ідеальні умови. Як сказав Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Маючи мільйони членів Церкви та розмаїття, яке спостерігається серед дітей у Церкві, нам треба бути ще більш вдумливими й чутливими”⁴. Є люди, які не мають підтримки сім'ї в намаганнях жити за євангелією. Деякі випробування є особливо важкими. Серед них (і це далеко не всі)—розлучення, насильство і залежності.

Бог знає про ситуацію в кожній сім'ї і про бажання людей мати в домі любов. Навіть якщо ми маємо недосконалі стосунки з сім'єю, життя за євангелією все ж благословить наше життя і наші домівки. Це може зміцнювати наші стосунки з подружжям, батьками, дітьми, братами і сестрами та з нашим Небесним Батьком. Деякі з цих благословень прийдуть зараз, а інші лише у вічності, але Бог не позбавить жодного благословення тих, хто прагне праведності. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, 3-тя сторінка обкладинки.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, “*Вишановуючи тих, хто зберігає*”, трав. 2016, с. 77.
3. “Сім'я: Проголошення світові”, 3-тя сторінка обкладинки.
4. Ніл Л. Андерсен, “Хто прийме їх, прийме Мене”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 50.

БОЖЕСТВЕННА І СВЯЩЕННА

“Сім'я—божественна [і] в ній зосереджені найсвятіші з усіх стосунків”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), *Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі (2016)*, с. 174.

Як зміцнювати сімейні стосунки,
живучи за євангелією:

Бути добрими,
вибачатися, пробачати.

Долучатися до
корисних сімейних
заходів і традицій.

Поклонятися шляхом
сімейної молитви, вивчення
Писань, домашнього
сімейного вечора і
відвідування церкви та храму.

Служити.

Слухати і
виявляти повагу.

ЗА РЕКОРДНИЙ ЧАС

Річард Л. Байретт мол.

Щось неймовірно мало статися, аби я встиг дістатися додому на хрищення дочки.

Мій дочці щойно виповнилося вісім років, і вона раділа, що я буду її христити. На цю особливу подію мали приїхати дідусі й бабусі, і тому її збудження й очікування на подію лише посилювалися. Однак з наближенням цього великого дня ставало все очевидніше, що мене може не бути на її хрищенні.

У мене, пілота військового літака і помічника офіцера-адміністратора ескадрильї, завжди було багато завдань, але тепер їх стало ще більше, коли мій офіцер-адміністратор перейшов на іншу роботу. Мені

треба було справлятися з великою кількістю робочих завдань, які хвилями накочувалися на мене. Аби сформувати необхідну кількість льотних екіпажів, довелося відмінити навчання, призупинити деякі функції ескадрильї та відмінити відпустки, заплановані за багато місяців до того.

Льотні екіпажі вирушали на завдання у 21-денні польоти, і було мало шансів, що вони повернуться додому рано. А коли повернувся мій офіцер-адміністратор та інший офіцер-адміністратор, то було

незручно сказати, що я нікуди не лечу через урочисту подію в сім'ї. Як я міг ховатися за спинами інших, якщо так часто вимагав від них жертвності?

Я просто розривався. Я завжди намагався ставити сім'ю, а не роботу, на перше місце, однак ці обставини були винятковими, і, крім того, я мав обов'язок служити своїй країні. Мій офіцер-адміністратор, хоча й не був членом Церкви, розумів важливість цієї події для моєї сім'ї і дозволив прийняти рішення самостійно. Після багатьох молитов та

обговорення в сім'ї я зробив те, що, як відчував, було правильно, і вніс себе в план для здійснення наступного польоту.

Коли моя команда готувалася до вильоту вранці в понеділок, було мало шансів, що я повернуся на хрищення доньки в суботу. Нам треба було летіти в місце, де ми мали взяти вантаж, а потім на базу, де нам треба було відпочити перед новим польотом. Пізніше треба було летіти до іншого місця, щоб відпочити, потім доставити вантаж до дуже віддаленої місцевості, а потім, на зворотному шляху, зробити ще одну зупинку, аби команда відпочила, і повернутися додому за наступною партією вантажу й знову повторити весь цикл. Як правило, потрібно було щонайменше сім днів, аби пройти цей цикл лише один раз, але я знав, що моя сім'я молилася, аби я повернувся. Їхня віра і молитви допомогли мені мати віру, і дуже швидко виявилось, що цей рейс не буде одним зі звичайних рейсів.

Перше, замість того, щоб зупинитися на день або два, нам призначили дозаправку в повітрі, й ми без зупинок долетіли до нашого першого місця призначення. Потім, після мінімально допустимого відпочинку команди, ми по тривозі вилетіли на змінене завдання у віддалений регіон з терміновим поверненням. Розвантаження обладнання і заправка паливом пройшли як ніколи безперешкодно, і після наступного мінімального відпочинку для команди ми терміново

вилетіли відразу на нашу основну базу. Ми могли повернутися додому приблизно за один день!

Я з радістю сказав сім'ї, що вже майже вдома. Але потім дружина сказала, що хрищення перенесли з 5 вечора на другу годину дня, бо в колі проводився захід для молоді. Я зателефонував нашому менеджеру з повітряних перевезень і пояснив ситуацію. Після короткої паузи він відповів, що в наявності є достатньо льотних екіпажів, аби перенести наш наступний виліт на 5 вечора— той час, коли початково було призначено хрищення!

Під час польоту додому, коли ми перелітали через гірський хребет поблизу мого дому, я зрозумів, що залишилося ще одне випробування моєї віри: туман був настільки густий, що ніби ковдрою накрив міські вогні. За всю історію моїх приземлень я не міг пригадати гіршої видимості. Ми швидко склали план, що полетимо на інший аеродром, якщо виникне необхідність, заповнили свої контрольні переліки і знизилися, щоб поглянути на ситуацію.

Коли ми наблизилися до злітної смуги на 60 метрів над поверхнею землі, нас повністю огорнув туман. Раптом, пролітаючи на висоті 37 метрів, ми помітили прямо перед собою освітлену смугу, і через кілька секунд ми безпечно приземлилися. Усі ми полегшено зітхнули.

Небувалий ланцюжок подій, які, на перший погляд, можна було назвати випадковостями, дали можливість моїй команді здійснити

складний переліт на інший кінець світу і назад за рекордний час, а я зміг бути вдома короткий проміжок між польотами, що співпав з хрищенням моєї дочки. З Господньою допомогою я зміг виконати свій обов'язок перед країною, ескадрильєю і, найголовніше,—перед своєю сім'єю. Звичайно, життя продовжувалося б, навіть якби нам довелося призначити іншу дату хрищення доньки, але Небесний Батько дав нам знати, що Він любить нас і чує наші молитви. Він дав моїй дочці спогади про ті дивовижні події як доказ того, що Він її любить, а ми з дружиною здобули сильніше свідчення, що “чого б ви не попросили у Батька в Моє ім'я, того, що є правильним, віруючи, що отримаєте, ось це буде дано вам” (3 Нефій 18:20). ■

На час цієї події автор жив у Каліфорнії, США.

ПІД НАГЛЯДОМ НЕБЕСНОГО БАТЬКА

Ларен Портер Гант

Співробітник редакції церковних журналів

До того як хвороба Альцгеймера позбавила мого батька здатності мислити, у нього завжди була історія або пісня для своїх дітей. Я пригадую, як він сидить у своєму великому кріслі, заколисуючи на колінах мого малесенького брата, і своїм м'яким голосом наповнює кімнату історіями про його юність, розповідаючи про все—від того, як він доглядав за коровами, тримаючи на плечах kota, до того, як з'їжджав з червоної скелі Ескаланте, в Юті, США. Тоді, коли очі мого брата починали закриватися, історії припинялися і починалася та ж сама ковбойська колискова:

*Закривай свої сонні очі, мій
маленький пастушок,
Поки Небесний Батько тебе
пильнує.*

*Чи ти забув, що час вже спати,
бо день скінчився.
Тож засинай, мій маленький
пастушок¹.*

Тепер мій брат, який був тим немовлям, уже сам батько, а мій батько лежить у лікарняному ліжку в Сан-Дієго, шт. Каліфорнія, США. І хоча перед його очима пальми, він вважає себе хлопчиком, який спрямовує воду для орошування по канавках між рядами кукурудзи, помідорів і зелених бобів. Але він не хлопчик. Він помирає.

День за днем моя мама, брати і сестра збираються навколо його ліжка. Мама дзвонить мені по телефону. Я живу в горах Юти, США. Вона розповідає, що коли показує батькові старі сімейні фото, на

його змарнілому обличчі з'являється усмішка. Іноді в його розумі і в серці виникають образи давно померлих братів. Мама намагається погодувати його, але він відмовляється. Він каже, що його брати вловили форель, а йому треба піти й до обіду доглянути коней.

Кожен з нас поступово відчуває спокій від знання, що коли батько піде з цього земного життя, він “перен[есеться] додому до Того Бога, Який дав [нам] життя”, до “ра[ю], ... де [він буде] відпочивати від усіх своїх бід і від усіх турбот, і смутку” (Алма 40:11–12).

Я дзвоню мамі, а вона передає слухавку татові. На мій подив, він починає мені співати: “Закривай свої сонні очі, мій маленький пастушок, поки Небесний Батько тебе пильнує”.

Я не впевнена, що батько дійсно знає, що це я. Він, можливо, й не знає, але ця пісня є для мене подарунком, який торкається самого серця. Я плачу, переповнена вдячністю за цю лагідну милість від Небесного Батька і за Його план спасіння. Невдовзі колискова закінчується, і я уявляю, що батько починає дрімати. Цей момент закінчився, але знання, що смерть—це складова Божого плану, який дає можливість повернутися до Нього, дає мені надію. Я вірю в Божий план і в Його любов до нас, коли ми йдемо з цього життя. Я шепочу: “На добраніч, тату. Засинай. Наш Небесний Батько пильнує тебе”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Jack Scholl and M. K. Jerome, “My Little Buckaroo” (1937).

СЛУЖІННЯ НА САМОТІ В САРАЄВО

Армін Вільгельм

*Кожної неділі я сам собі співав, молився і виголошував промови.
Чи почнуть приходити на збори інші члени Церкви?*

Служачи в Німецьких збройних силах, я провів більше половини 1999 року в Сараєво, столиці Боснії та Герцеговини. Отримавши своє військове призначення, я стикнувся зі значними викликами і мені доводилося проводити довгі години на службі, але я завжди просив дозволу надати мені вільний час для відвідування церкви в маленькій капличці, яку використовували різні конфесії у нашому таборі чисельністю у 750 чоловік.

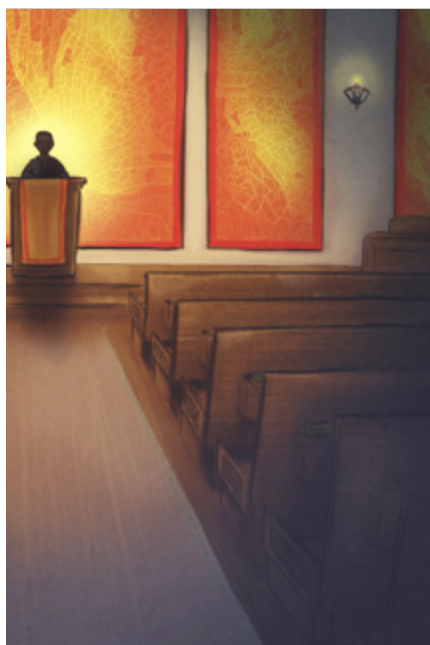
Однієї неділі, прийшовши після полудня у капличку, я побачив, що двері замкнені. Я дізнався, що інших членів Церкви з нашого табору перевели служити в інше місце. Я засмутився, бо дуже прагнув взяти участь в богослужінні і прийняти причастя. До приїзду у Сараєво я старанно служив президентом філії у Німеччині і міг регулярно приймати причастя.

Через кілька тижнів мене призначили супроводжувати мого генерала під час відвідування ним американської дивізії. Під час обіду американський капітан, який бачив, що я розмовляю з іншими солдатами, запитав, чи належу я до Церкви. Коли я ствердно йому відповів, він дав моє прізвище і контактну інформацію старшому провіднику церковної групи в тій місцевості.

Невдовзі зі мною зв'язався брат

Фішер. Після співбесіди він рукопоклад мене бути провідником церковної групи в Сараєво, давши завдання організувати групу. (Група—це церковний підрозділ у військовому формуванні, подібний до філії).

Я почав вивішувати інформацію про час проведення зборів на дошках оголошення і посилати запрошення, сподіваючись, що знайду у військових казармах у Сараєво інших святих останніх днів. У перші тижні ніхто не приходив. Тож кожної неділі я один співав, молився і сам собі виголошував промови. Виконуючи інструкції Церкви для

провідників і членів Церкви, які перебувають у Збройних силах, я міг благословляти і приймати причастя без другого носія священства. Це приносило мені велику радість.

Я проводив свої самотні збори англійською мовою, щоб покращити знання англійської. Перша промова, яку я виголосив, була присвячена Джозефу Сміту. У кімнаті не було людей, крім мене, але я відчував присутність інших. Святий Дух зміцнив мене і відкрив, як важливо було, щоб робота Господа знову почалася в цьому місці.

Через кілька тижнів після проведення мною перших недільних зборів до каплички увійшла молода жінка—американський військовослужбовець. Вона охристилася лише кілька місяців тому. Я так зрадів! Через два тижні прибула ще одна сестра. Потім прийшло два брати. За допомогою Господа Церква в Сараєво почала зростати.

Зараз у Церкви є філія в Сараєво. Коли я пригадую час свого перебування там, то думаю, якою честю наділив мене Господь—служити в особливий спосіб—бути маленьким коліщатком у Його роботі і знати, що “з малого виходить те, що є великим” (УЗ 64:33). ■

Автор живе в Рейнланд-Пфальці, Німеччина.

Старійшина
Даллін Х. Оукс
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Важлива роль для всього

Більше 30 років я є одним з Дванадцятьох апостолів Ісуса Христа. Під проводом Першого Президентства ми керуємо нашою всесвітньою Церквою, яка зараз нараховує майже 16 мільйонів вірян, об'єднаних у понад 30 тисяч церковних підрозділів. Ми навчаємо і свідчимо про божественність Ісуса Христа і Його священство та про повноту Його вчення. Унікальним у нашій доктрині є наше знання про те, що Бог продовжує покликати пророків і апостолів для того, щоб отримувати одкровення і навчати, як застосовувати Його заповіді за сучасних обставин.

1. Важливість релігії для всього світу

Я займаюся питаннями релігійної свободи все своє життя. Моєю першою публікацією, коли 54 роки тому я був ще молодим викладачем Університету в Чикаго, була книга, присвячена стосункам церкви і держави у Сполучених Штатах¹.

Сьогодні ще більше, ніж тоді, жоден з нас не може залишати поза увагою велике значення, яке має релігія по всьому світу— в політиці, вирішенні конфліктів, економічному розвитку, гуманітарній допомозі та інших сферах. 84 відсотки світового населення заявляє про свою належність до певної релігії², однак 77 відсотків світового населення живе у країнах з високими або дуже високими обмеженнями релігійної свободи³. Розуміння релігії та її відношення до питань всесвітнього масштабу й урядів є важливим для пошуку шляхів покращення світу, в якому ми живемо.

Хоча релігійної свободи немає у більшій частині світу і їй загрожує секуляризм та екстремізм у іншій частині, я буду

виступати на захист ідеалу, в якому свободи, які прагне захищати релігія, є Богом дані та невід'ємні, але вони втілюються шляхом взаємодоповнюючих стосунків з урядами, які прагнуть благополуччя для своїх громадян.

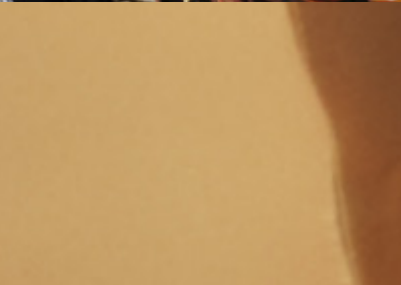
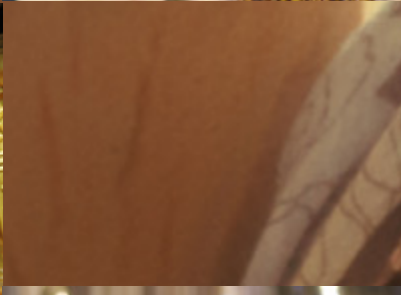
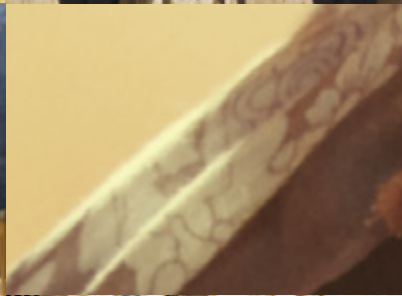
Отже уряд має забезпечувати релігійну свободу своїм громадянам. Як вказано у 18 статті важливої Загальної декларації прав людини, прийнятою ООН: "Кожна людина має право на свободу думки, совісті і релігії; це право включає свободу змінювати свою релігію або переконання і свободу сповідувати свою релігію або переконання як одноособово, так і разом з іншими, прилюдним або приватним порядком в ученні, богослужінні і виконанні релігійних та ритуальних обрядів"⁴.

Додатковим обов'язком релігії, який втілюється її послідовниками, є дотримання законів і повага до культури країни, яка забезпечує свободу релігії. Коли релігійні свободи забезпечуються, таке ставлення є сплатою боргу, яка здійснюється з радістю.

Старійшина Оукс звернувся з цим виступом 9 червня 2016 року в Оксфордському університеті в Англії під час симпозіуму, присвяченому релігійній свободі.

релігії світу

*Якщо релігія
перестане
впливати на
наше суспіль-
не життя,
під великою
загрозою опи-
няться всі
наші свободи.*

Якби сталося так, що ці загальні принципи приймалися і застосовувалися повсюди, у нас не було би потреби для цього обговорення свободи релігії. Але, як ми всі знаємо, наш світ роздирають конфлікти, спричинені недотриманням цих загальних принципів. Наприклад, багато видатних людей зараз ставить під сумнів саму ідею надання особливого захисту для релігії. Одна така

звичайно ж, є порушенням Загальної декларації, де проголошується право сповідувати релігію або вірування “прилюдним або приватним порядком”. Необхідно також застосовувати вільне сповідання релігії, коли віруючі діють як громада у таких сферах як освіта, медицина чи культура.

2. Соціальна цінність релігії

Релігійні вірування і практики також критикуються за їхню ірраціональність як такі, що суперечать важливим урядовим та соціальним цілям. Звичайно ж, я виступаю за те, що релігія, як ніщо інше, має велику цінність для суспільства. Один з атеїстів визнав у нещодавно опублікованій книзі: “Не обов’язково бути віруючою людиною, аби зрозуміти, що основоположні цінності

Багато з найвизначніших успіхів Західного суспільства у сфері моралі були вмотивовані релігійними принципами, а доводи для ухвалення їх урядовцями проповідувалися з церковних кафедр.

За годинниковою стрілкою, починаючи зліва вгору: Матір Тереза, д-р Мартін Лютер Кінг мол., Президент США Авраам Лінкольн, єпископ Десмонд Туту, Уільям Уїлберфорс.

книга має назву *Freedom from Religion (Свобода від релігії)*, а інша *Why Tolerate Religion? (Навіщо бути терпимими до релігії?)*⁵.

Інші голоси намагаються не надавати особливого значення релігії та віруючим шляхом зведення релігійної свободи до проповідування в церквах, синагогах та мечетях, в той же час забороняючи виявляти релігійні вірування в громадських місцях. Такі спроби,

Західної цивілізації ґрунтуються на релігії, та відчувати занепокоєння через те, що занепад активного сповідання релігії підриває ці цінності”⁶. Однією з тих “основоположних цінностей” є поняття про те, що люди народжуються з почуттям гідності й цінності.

Ось сім прикладів соціальної цінності релігії:

1. Багато з найвизначніших успіхів Західного суспільства у сфері моралі були вмотивовані релігійними принципами, а доводи для ухвалення їх урядовцями проповідувалися з церковних кафедр. Так було з відмінною работорگیвлі в Британській імперії, Прокламацією про звільнення рабів у Сполучених Штатах та рухом за громадянські права за останні півстоліття. Ці вдосконалення не мотивувалися й не просувалися секулярною етикою, але насамперед здійснювалися людьми, які мали чітке релігійне бачення того, що було морально правильним.

2. У Сполучених Штатах наш величезний приватний сектор благодійності—в освіті, у лікарнях, у наданні

допомоги бідним і безлічі інших важливих благодійних організацій—зародився в релігійних організаціях і досі спонсорується головним чином релігійними організаціями або людьми, що керуються релігійними цінностями.

3. Країни Заходу функціонують успішно передусім не тому, що до цього спонукає закон, що насправді було б малоефективним, але, і це найважливіше, тому, що громадяни добровільно підкоряються не приписаним законом правилам, а керуються внутрішніми нормами правильної поведінки. Для багатьох саме релігійне вірування в правильне і хибне та підзвітність вищій силі, яка чекає попереду, є основою такої добровільної саморегуляції. В дійсності, релігійні цінності та політичні реалії настільки взаємопов'язані з часу появи і становлення розвитку країн Заходу, що якщо релігія перестане впливати на наше суспільне життя, під великою загрозою опиняться всі наші свободи.

4. Разом з приватними організаціями, які відстоюють ті ж самі цінності, релігійні організації служать посередницькою інституцією, яка формує і регулює вторгнення держави в життя окремих людей та приватних організацій.

5. Релігія надихає багатьох віруючих служити іншим людям, що, загалом, приносить величезну користь громадам і країнам.

6. Релігія зміцнює соціальне полотно суспільства. Як навчав рабин Джонатан Сакс: “[Релігія] залишається найпотужнішим будівничим громад з часів заснування світу. ... Релігія—це найкращий антидот індивідуалізму в цю епоху споживання. Думка, що суспільство може обійтися без неї, суперечить історичному досвіду”⁷.

7. І останнє, Клейтон М. Крістенсен, святий останніх днів, якого вважають у світі “авторитетом” у галузі керування бізнесом та інновацій⁸, написав, що “релігія—це основа демократії та процвітання”⁹. Набагато більше можна було б розказати про позитивний вплив релігії на економічний розвиток.

Я підтримую думку, що релігійні вчення і основані на релігійних поглядах дії віруючих людей є важливими для вільного і процвітаючого суспільства і продовжують заслуговувати на особливий захист з боку законодавства.

3. Взаємодоповнюючі обов'язки релігії

Поки що я говорив лише про обов'язки урядів перед віруючими та релігійними організаціями. А зараз я поговорю про взаємодоповнюючі обов'язки, які релігійні організації та віруючі мають перед своїми урядами.

Очевидно, що уряди мають право очікувати законності й поваги до культури з боку тих, кого вони захищають. Уряди найбільше переймаються збереженням непорушності своїх національних кордонів та захистом здоров'я і безпеки своїх громадян. Вони, безперечно, мають право наполягати на тому, щоб усі організації, у тому числі релігійні, не навчали ненависті й утримувалися від дій, які можуть призводити до насильства або кримінальних дій по відношенню до інших людей. Жодна країна не повинна брати під захист організації, що сприяють тероризму. Релігійна свобода не є перепорою для застосування державної влади за будь-яких із цих обставин.

Сьогодні взаємодоповнюючі функції релігії та уряду проходять суворе випробування в Європі. Масивний приплив біженців переважно з мусульманського регіону та відповідної культури в країни з іншою культурою та іншими релігіями вочевидь створює серйозні труднощі політичного, культурного, соціального, фінансового та релігійного характеру.

Який вклад можуть зробити релігія та релігійні організації, аби допомогти біженцям і країнам, які їх прийняли—найближчим часом і в далекій перспективі? Ми знаємо, що дехто з професіоналів скептично ставиться до ролі релігійних організацій у цих питаннях, а деякі навіть вважають релігію деструктивним елементом. Я спробую не суперечити поглядам, які основуються на невідомих мені фактах. Я лише розповім про заходи і досвід Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, які, як я вважаю, проілюструють позитивний вплив, який релігійні організації можуть і повинні мати в близькій і в далекій перспективі.

Ми, кого називають святими останніх днів, або мормонами, в буквальному сенсі застосовуємо вчення Христа про те, що треба нагодувати голодних і дати

Біженці перетинають кордон з Сирії до Туреччини.

прихисток мандрівникам (див. Матвій 25:35). Ми також керуємося сучасним одкровенням, яке іде з того ж джерела: “Пам’ятайте в усьому бідних і нужденних, хворих і страждальців, бо той, хто не робить цього, той не є Моїм учнем” (УЗ 52:40).

Турбота про бідних і нужденних у нашій Церкві не є чимось необов’язковим або випадковим. Ми виявляємо

всьому світу. Наша гуманітарна допомога надається незалежно від релігійної приналежності, оскільки ми хочемо, аби наша місіонерська робота сприймалася і розглядалася без огляду на надану допомогу, їжу або інші послуги.

4. Що можуть робити церкви?

Що можуть робити церковні організації крім того, що робить Організація об’єднаних націй або окремі країни? Повторюю, я звертаюся до досвіду нашої Церкви. Хоча кількість членів Церкви—половина з яких живе у Сполучених Штатах, а половина по всьому світу—є невеликою, маючи на увазі здатність допомогти, у нас є три великі переваги, які збільшують наш вплив.

Релігійні вчення і основані на релігійних поглядах дії віруючих людей є важливими для вільного і процвітаючого суспільства і продовжують заслуговувати на особливий захист з боку законодавства.

її по всьому світу. Наприклад, у 2015 році у нас було здійснено 177 проектів надання невідкладної допомоги у 56 країнах. Крім того, ми здійснили сотні проектів, які покращили життя більше мільйона людей у сімох інших категоріях надання допомоги, таких як постачання чистої води, імунізація і лікування зору. Упродовж понад 30 років ці проекти здійснюються на суму понад 40 млн. американських доларів щорічно.

Ми уникаємо одного із заперечень, які висуваються релігійним організаціям, чітко відділяючи своє гуманітарне служіння від місіонерського проповідання по

Перше, традиції служіння наших членів Церкви дають нам ресурс відданих і досвідчених волонтерів. Звернуся до мови цифр: у 2015 році наші волонтери здійснили 25 млн. годин праці в проектах за програмою благополуччя, гуманітарною програмою та в інших спонсорованих церквою проектах¹⁰, не враховуючи того, що наші члени Церкви робили приватно.

Друге, завдяки грошовим внескам членів Церкви на гуманітарні потреби, ми приходимо зі своїм власним фінансуванням. В той час як ми спроможні діяти незалежно від бюрократичних структур і асигнувань, ми також маємо бажання координувати свої зусилля з окремими урядами і агенціями ООН, аби досягати найкращого результату. Ми закликаємо їх краще придивитися до сильних сторін релігійних організацій.

Третє, по всьому світу в нас є організації, до яких входять звичайні громадяни і які можна мобілізувати негайно. Наприклад, коли виникла світова проблема з біженцями, у березні 2016 року Перше Президентство

і наші генеральні президенти Товариства допомоги, Товариства молодих жінок і Початкового товариства розіслали послання до членів Церкви по сьому світу, нагадуючи їм про основоположні християнські принципи надання допомоги бідним і “мандрівникам”, які є серед нас (Матвій 25:35). Вони запросили дівчат і жінок будь-якого віку згуртуватися для надання допомоги біженцям у їхніх громадах¹¹.

Яскравим прикладом того, як наші члени Церкви відгукнулися на цей заклик у Європі є такий: одного вечора у квітні 2016 року понад 200 мормонів та їхніх друзів у Німеччині вийшли на волонтерське служіння і спакували 1061 “вітальний пакет” для дітей у шести центрах для біженців у Німеччині в районах Гессен та Рейнланд-Пфальц. Пакети містили новий одяг, предмети гігієни, ковдри і набори для малювання. Одна з жінок, яка керувала проектом, сказала: “Хоча я не можу змінити трагічні обставини, що змусили [біженців] втікати зі своїх домівок, я можу змінити [їхнє] оточення, відіграваючи активну роль у [їхньому] житті”.

Ось два приклади нашого офіційно влаштованого гуманітарного служіння. У 2015 році за повноцінного партнерства фонду AMAR, розташованого в Британії, благодійна організація Церкви LDS Charities побудувала центри первинної медично-санітарної допомоги для національної меншини єзидів у північному Іраку, які стали

мішенню жорстокого переслідування з боку Ісламської держави. Ці центри надання медичної допомоги повністю обладнані лабораторіями, засобами надання невідкладної допомоги, аптекою і апаратами УЗД, допомагають населенню, яке потерпає як фізично, так і духовно. В центрах працюють медики-єзиди та волонтери, які допомагають своєму народові з урахуванням культурних особливостей цих людей.

У 2004 році спустошуючий землетрус і цунамі, як наслідок його, вразив південно-східну Азію 26 грудня, забравши життя 230 тис. чоловік у 14 країнах. Наша благодійна організація LDS Charities прибула на місце катастрофи наступного дня і активно працювала там 5 років. Лише у регіоні Банда-Ачех, який дуже постраждав, наша благодійна служба побудувала 900 стаціонарних будинків,

систему водопостачання у 24 селах, 15 початкових шкіл, 3 медичні центри і 3 громадські центри, які також можна використовувати як мечеті. Крім того, ми надали примірники святого Корану і килимки для молитви, аби допомогти тим громадам у їхньому поклонінні.

Це лише кілька ілюстрацій того, наскільки важливою є релігія у культурі. Ми не лише відстоюємо це в релігійних громадах, але і вимагаємо забезпечення релігійної свободи, яку ми вважаємо першою свободою. ■

Голова AMAR, баронеса Емма Ніколсон, зі старійшиною Джейсффри Р. Холландом у Лондоні, Англія.

Повний текст і відео цього виступу англійською мовою можна знайти на mormonnewsroom.org.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. *The Wall between Church and State*, ed. Dallin H. Oaks (1963).
2. Див. Дослідницький центр Pew, “The Global Religious Landscape: A Report on the Size and Distribution of the World’s Major Religious Groups as of 2010”, Dec. 2012, 9, 24, pewforum.org.
3. Див. Дослідницький центр Pew, “Latest Trends in Religious Restrictions and Hostilities”, Feb. 26, 2015, 4, pewforum.org.
4. Загальна декларація прав людини, прийнята Генеральною асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р., un.org. Ці висловлювання на захист віросповідання широко визнані в міжнародних та регіональних документах з питань прав людини. Див., наприклад, “International Covenant on Civil and Political Rights”, Dec. 16, 1966, Article 18; “Declaration on the Elimination of All Forms of Intolerance and of Discrimination Based on Religion or Belief”, 1981, Article 1; “European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms”, 1950, Article 9; “American Convention on Human Rights” Nov. 22, 1969, Article 12; and “African Charter on Human and People’s Rights”, June 27, 1981, Article 8.
5. Amos N. Guiora, *Freedom from Religion: Rights and National Security* (2009) and Brian Leiter, *Why Tolerate Religion?* (2012).
6. Melanie Phillips, *The World Turned Upside Down: The Global Battle over God, Truth, and Power* (2010), xviii.
7. Jonathan Sacks, “The Moral Animal”, *New York Times*, Dec. 23, 2012, nytimes.com.
8. Jena McGregor, “The World’s Most Influential Management Thinker?” *Washington Post*, Nov. 12, 2013, washingtonpost.com.
9. Clayton Christensen, “Religion Is the Foundation of Democracy and Prosperity”, Feb. 8, 2011, mormonperspectives.com.
10. Загалом це 14 млн. годин служіння церкви, що здійснюється місіонерами, приблизно 8 млн., що надаються працівниками за програмою благополуччя та гуманітарною програмою, та понад 4 млн. годин за програмою благополуччя у приходах.
11. Див. Лист Першого Президентства від 26 бер. 2016 р. і лист від генеральних президентів Товариства допомоги, Товариства молодих жінок і Початкового товариства, 26 бер. 2016 р.

Ми побачили, що коли запросили Миколу жити за євангельськими принципами, це спрацювало ефективніше, ніж коли просто розповіли про них.

Багато років тому, працюючи вуличним продавцем у невеличкому містечку в Польщі, я познайомився з чоловіком на ім'я Микола Шавеко. Ми зрозуміли, що обоє приїхали з України, і швидко потоваришували.

Згодом я дізнався, що Миколі ніде жити, тож ми з дружиною запросили його пожити у нас. Наша квартира не була дуже теплою або зручною, але в ній була одна вільна кімната. Він з вдячністю погодився і певний час жив у нас. Микола почав спостерігати, як ми живемо.

У неділю не працюєте?

Як і більшість продавців, що торгували товарами для дому, ми мали багато і важко працювати, аби заробити достатньо грошей на життя. Однак на відміну від більшості, ми з дружиною не працювали в неділю. Одного дня Микола запитав, чому. Чому ми пропускаємо один день роботи і заробіток, який можемо отримати за день?

“Неділя не призначається для роботи або заробляння грошей,—відповів я йому.— Вона призначена для чогось іншого”.

“Але як вам вдається платити за їжу і оренду, якщо ви не працюєте сім днів на тиждень?”—запитав він.

Аби відповісти на це запитання, ми запросили його піти з нами на службу поклоніння. То було вперше, коли він почув про Церкву, і не відразу сприйняв її. Він все ще вважав, що ми якісь дуже дивні, бо ходимо на збори

НЕДІЛЯ —ДЛЯ ЧОГОСЬ БІЛЬШОГО

Олексій Чемезов

замість того, щоб заробляти гроші. Але з того моменту ми часто розмовляли з ним про наші вірування, і поступово він почав цікавитися все більше і більше.

Спробуй і побачиш

Микола бачив, що ми живемо за істинами, які сповідуємо в житті. Він бачив благословення, які приходять у наше життя. Так, було важко заробляти достатньо грошей на прожиття, але ми знали, що правильним є святити день Суботній. І Господь благословляв нас. Ми завжди мали достатньо грошей на все, що потребували. Це зміцнило наше свідчення про цей принцип і допомогло краще свідчити Миколі. Ми мали переконання, тож запросили його: “Спробуй і побачиш!”

Одного тижня він так і зробив.

Замість того, щоб іти на роботу, він пішов з нами до церкви. Він не думав, що можливо працювати лише шість днів на тиждень, але сподіваючись отримати ті благословення, які бачив у нашому житті, він спробував.

Того тижня, коли він підраховував гроші, то був здивований. Він заробив більше, ніж завжди, коли працював сім днів на тиждень!

Спробуй також платити десятину

Те ж саме сталося, коли ми заговорили про десятину. Спочатку Микола не міг зрозуміти, як ми могли віддавати 10 відсотків свого доходу.

“У мене ніколи не буде достатньо, щоб зробити це!”—наполягав він.

Ми знизали плечима. “Спробуй і побачиш”.

Йому не вірилося, але потім він повільно почав усміхатися. “Це так само, як не працювати в неділю,—сказав він.— Якщо ти платиш десятину, то матимеш достатньо грошей для себе і для того, що необхідно”.

То було великим одкровенням для Миколи. Він зрозумів з власного досвіду, що коли ми виконуємо Божі заповіді, Бог благословить нас і все спрацює нам на благо.

Коли Микола повернувся додому в Чернігів, то запросив місіонерів навчати його і сім'ю. Невдовзі разом із сім'єю він приєднався до Церкви. Пізніше Микола служив президентом філії, а його дочка відслужила місію в Росії.

Ми любили розмовляти з Миколою про Церкву, але в кінці, коли ми *запросили* його жити за євангельськими принципами, це подіяло сильніше, ніж якби ми просто розповідали йому про них. Він і його сім'я здобули свідчення і змінили своє життя, бо вирішили жити за євангельськими істинами. ■

Автор живе у Львові, Україна

ХОДІТЬ, І ПОБАЧТЕ!

“Ми запрошуємо вас почути про відновлені істини євангелії Ісуса Христа, щоб ви могли вивчати, роздумувати, молитися і самі пізнати, чи є істинним те, чим ми ділимося.

... Як Ісус запросив двох Своїх учнів: “Ходіть, і побачте!” (Іван 1:39), так і ми закликаємо вас прийти і подивитися, чи не збільшить і чи не збагатить відновлена євангелія Ісуса Христа те, що, як ви вже вірите, є істинним”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Ходіть, і побачте”, *Ліягона*, лист. 2014, с. 107.

ПОНОВЛЕННЯ МОЇХ ЗАВІТІВ

Я навчилася дорозити своїми завітами після того, як втратила їх внаслідок відлучення.

Ім'я не вказується

Я з народження була у Церкві, а у вісім років охристила і була конфірмована. Євангелія була стилем мого життя і більшості людей навколо мене. Я добре знала, що означає присутність Святого Духа в моєму житті.

Коли мене відлучили, я помітила, що зникло відчуття, майже відчутне на дотик. Я помітила, що процес мислення став ускладненим і уповільненим, а прийняття рішень супроводжувалося збентеженням і було важким. Я відчувала занепокоєння і мені важко було знайти спокій.

Я ніколи не усвідомлювала, як круто втрата членства змінить моє життя. Я більше не могла носити храмовий одяг чи відвідувати храм. Я не могла платити десятину, служити в будь-якому покликанні, приймати причастя або свідчити чи молитися в церкві. Я більше не мала дару Святого Духа. А найважливіше, я більше не була у завітних стосунках зі своїм Спасителем, які виникли після хрищення і отримання храмових обрядів.

Я була спустошена і налякана. Моїм трьом дітям на той час було 16, 14 і 12 років. Вони були моїм спадком, тож я відчайдушно хотіла залишити їм спадок надії. Я сіла з ними і сказала, що якщо помру до того, як мене знову буде охрищено, то вони мають виконати цей обряд за мене, як тільки це буде можливо. Мене лякало те, що я більше не мала благословень, які приносить дотримання завітів, укладених під час хрищення, і я боялася, що мене не буде знову оміто і я не буду чиста.

Мій шлях повернення

Я ніколи не ставила під сумнів, що Церква істинна і що євангелія була тим шляхом, яким я хотіла іти в земному житті, тож я продовжувала ходити до церкви. Я хотіла, щоб Небесний Батько знав, що я Його люблю і що я дуже шкодую про свої вчинки. Я ходила до церкви щотижня, хоча це було дуже важко. Прихожанам було ніяково бачити мене там, і майже ніхто зі мною не розмовляв. Однак одна особлива

молода жінка з синдромом Дауна на ім'я Холлі виявляла мені виняткову любов. Кожної неділі, коли я заходила до каплиці, вона підбігала до мене, широко розкривала руки, міцно обіймала і казала: “Так приємно вас бачити! Я вас люблю!” Мені здавалося, що вона уособлювала Спасителя, показуючи, що Він радів моїй присутності.

Надзвичайно важко було бачити, як розносять причастя і не мати змоги його приймати, бо я знала, що не отримувала благословень. Приймати причастя—це таке благословення. Це просто надзвичайно—мати благословення очищатися силою Спасителя і Його викупительної жертви, тиждень за тижнем отримувати прощення наших гріхів і недоліків та поновлювати з любов'ю та вірністю укладений завіт завжди пам'ятати Спасителя і дотримуватися Його заповідей.

Оскільки сплата десятини мала для мене важливе значення, я відкрила банківський рахунок і кожного місяця відкладала на нього десятину. Мені було необхідно, аби Господь знав, що хоча Він і не може приймати мою десятину зараз, я все ще хочу її сплачувати. Я більше не була у шлюбі на той час і виховувала своїх трьох дочок-підлітків. Тож я відчувала, що мені потрібні ті благословення, показуючи Господу свою готовність платити десятину, хоча я й не могла цього робити. Я не сумніваюся, що ми отримували надзвичайні благословення завдяки цьому.

Відновлення благословень

Я була повторно охрищена трохи більше ніж за рік після свого відлучення. Яке то було полегшення—вийти з води, знаючи, що Ісус тепер є моїм заступником, моїм партнером. Він сплатив за мої гріхи, і я знову була з Ним у завітних стосунках. Я сповнилася вдячності!

Я знову отримала дар Святого Духа. Я знову мала відчутну присутність: мій дорогий друг знову був поруч! Я докладала всіх зусиль, аби більше не засмучувати Його знову, аби Він знову мене не залишив.

Я закрила рахунок, на який відкладала десятину, виписала чек і з хвилюванням вручила його своєму єпископу.

Через п'ять років я змогла відновити храмові благословення. Я відчувала полегшення і вдячність. Я знову була огорнута любов'ю і перебувала під захистом сили завітів, укладених у храмі.

Зараз я запечатана до чоловіка, який обожає мене, а я його, і разом ми активно працюємо над тим, щоб наше запечатування було виявом завітних стосунків, які триватимуть вічність.

Пути провини

З того часу минуло 20 років, але іноді мене все ще огортало відчуття глибокої провини, яке викликало душевний біль і переживання. Я думала, чи зробила достатньо, аби покаятися і чи мене дійсно прощено. Лише кілька років тому мої почуття можна було порівняти з тим, що відбувалося з Алмою молодшим, як це описано в книзі Алми 36:12–13:

“Але я був виснажений вічним катуванням, бо моя душа була змучена надмірно і виснажена всіма моїми гріхами.

Так, я згадав усі свої гріхи і беззаконня, за які я був катований муками пекла; так, я бачив, що я повстав проти мого Бога, і що я не виконував Його святі заповіді”.

Одного дня я стала на коліна в молитві й запитала: “Батьку, чи я зробила достатньо? Я зроблю все необхідне, аби ці почуття було забрано від мене”. Тоді я чекала і слухала серцем.

Відповідь була чіткою: “Ти зробила достатньо”. Мене огорнула чиста радість. Я безупинно усміхалася, а по обличчю котилися сльози радості. Того дня у мене паморочилася голова від радості. Увесь сором і провини зникли назавжди.

Я знову пригадала те, що сталося з Алмою молодшим:

“Я не пам’ятав більше болю; так, мене більше не мучила згадка про мої гріхи.

І ох, яка радість, і яке дивне світло я побачив; так, мою душу сповнила радість, така ж надзвичайна, якою була й моя мука!” (Алма 36:19–20).

Мій шлях до поновлення членства у Церкві й завітних стосунків зі Спасителем був болісним і зворушливим. Я вийшла з цього випробування, знаючи, що Спокута Ісуса Христа є найціннішою. Мені знадобилися майже всі ці 20 років, щоб подолати сором і провину свого відлучення і знайти силу розповісти про те, що зі мною сталося, іншим. Я сподіваюся, що мій досвід надихає інших знаходити сміливість змінюватися і допомагати тим, хто хоче змінитися. Я можу встати і без жодного сумніву свідчити, що Спокута Христа є реальною. Його сила може змінити ваше життя не лише на краще, але на найкраще.

Я надзвичайно ціную і люблю своє членство в Церкві. Це безцінний дар і неймовірне благословення у моєму житті. Я ніколи більше не хочу бути без нього. ■

ШЛЯХ ДО БІЛЬШОГО ЩАСТЯ

“Де б ви не знаходилися на шляху до успадкування дару вічного життя, ви маєте можливість показати багатьом людям шлях до більшого щастя. Роблячи вибір укласти завіт з Богом або дотримуватися такого завіту, ви вибираєте, чи залишите ви спадок надії тим людям, які можуть наслідувати ваш приклад”.

Президент Генрі Б. Айрінг, Перший радник у Першому Президентстві, “Безцінний спадок надії”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 22.

Старійшина
Річард Дж. Мейнз

3 президентства
сімдесятиків

Перше видіння: КЛЮЧ ДО ІСТИНИ

Давайте не будемо забувати або легковажно ставитися до багатьох дорогоцінних істин, про які ми дізналися з Першого видіння Джозефа Сміта.

Відродження повноти евангелії Ісуса Христа в останні дні було передбачено та провіщено пророками протягом всієї історії. І тому Відродження не повинно бути несподіванкою для тих, хто вивчає Писання. У Старому Завіті, Новому Завіті та Книзі Мормона є безліч висловлювань пророків, в яких ясно передбачається і вказується на відродження евангелії¹.

Наприкінці 1790-х років, приблизно через 2400 років після того як цар Навуходоносор бачив уві сні, що “Небесний Бог поставить царство, що навіки не зруйнується” (Даниїл 2:44), почалося релігійне відродження у Сполучених Штатах, яке тривало хвилями кілька десятиліть. Ці хвилі відродження історично

називають складовою Другого Великого Пробудження. Саме під час відродження відбувалися збори, на яких висловлювалися різні погляди щодо спасіння і, відвідуючи їх, сім'я Джозефа Сміта намагалася обрати свій релігійний шлях.

На Джозефа дуже вплинули вчення та міркування його батька, який шукав, але не міг знайти серед сект відродження будь-які, що були б організовані за подобою давнього порядку Ісуса Христа і Його апостолів. Джозеф слухав під час сімейного вивчення Біблії і розмірковував над цим. У віці 12 років він почав хвилюватися через свої гріхи та за благополуччя своєї безсмертної душі, що й привело його до самостійного пошуку відповідей у Писаннях.

Шукаючи відповіді у Писаннях, Джозеф Сміт вирішив “скористатися порадою Якова, а саме, звернутися до Бога”.

Шукаючи їх, він вирішив “скористатися порадою Якова, а саме, звернутися до Бога” (Джозеф Сміт—Історія 1:13; див. також Якова 1:5). З подальшого явлення Джозефу Бога Батька і Його Сина, Господа Ісуса Христа, розпочався розподіл повноти часів.

Чотири розповіді

Пророк Джозеф Сміт записав або продиктував чотири відомі розповіді про своє Перше видіння. Крім того, його сучасники записали свої спогади про те, що, як вони чули, Джозеф говорив про видіння; відомо п'ять таких розповідей. Яке це благословення мати ці записи. Завдяки їм Перше видіння Джозефа є найбільш задокументованим видінням в історії. Я заохочую вас завітати на сайт history.lds.org, щоб дізнатися більше про ці розповіді і як вони, зібрані разом, відтворюють більш повну картину.

У статті “First Vision Accounts (Розповіді про Перше видіння)” в *Gospel Topics* (Євангельські теми) зазначено: “У різних

розповідях про Перше видіння представлено послідовну історію, хоча вони природно й відрізняються в наголосі і подробицях. Історики вважають, що, коли людина переказує історію за різних обставин різним людям протягом багатьох років, у кожному переказі наголос буде робитися на різних аспектах тієї історії і він міститиме унікальні подробиці. Дійсно, відмінності, схожі на ті, що знаходяться в розповідях про Перше видіння, існують в багатьох розповідях з Писань про видіння Павла по дорозі в Дамаск і про духовний досвід апостолів на Горі Переображення. Проте, незважаючи на ці відмінності, зберігається основна послідовність в усіх розповідях про Перше видіння. Дехто помилоково вважав, що будь-яка відмінність в переказі історії є доказом фальшування. Проте наявність багатьох історичних записів дозволяє нам дізнатися більше про цю надзвичайну подію, ніж якби вона була менш задокументована”².

Розповідь 1832 року

Перша розповідь 1832 р.—це найперша записана розповідь про Перше видіння. Це частина шестисторінкової автобіографії, здебільшого написаної Джозефом. Цей документ знаходився у власності Церкви з того часу, як був написаний. Після подорожі піонерів на Захід він залишався схованим в скрині протягом декількох років і тоді не був загально відомим, доки не був опублікований в дипломній роботі в 1965 р. З тих пір він регулярно публікувався, зокрема на сайті LDS.org та в *The Joseph Smith Papers* (Паперах Джозефа Сміта).

В цьому документі Джозеф розповідає, наскільки був пригніченим через те, що не знав, де знайти Спасителеве прощення. Він свідчив: “Господь відкрив небеса для мене і я побачив Господа”³. Дехто інтерпретував це як ніби-то він бачив лише одну божественну істоту, хоча, якщо читати в

контексті інших документів, ця фраза може означати, що Бог Батько відкрив небеса і показав Свого Сина, Ісуса Христа, Джозефу.

У цій розповіді чудово наголошується на Спасителевій Спокуті та особистому викупленні, яке Він запропонував Джозефу. Він, зокрема, говорить: “Господь ... промовив до мене, кажучи: “Джозефе, сину Мій, твої гріхи прощені тобі. ... Мене розп’яли для світу, щоб усі, хто вірять в моє ім’я, могли мати вічне життя”. Джозеф свідчив, що відчував радість і любов, проте не міг знайти нікого, хто повірив би. “Моя душа була сповнена любов’ю і протягом багатьох днів я міг радіти великою радістю і Господь був зі мною, проте [я] не міг знайти нікого, хто б повірив в це небесне видіння. Та як би то не було, я обдумував ці події в своєму серці”⁴.

Розповідь 1835 року

Наступна розповідь 1835 р.—описання Джозефом свого видіння Роберту Меттьюзу, який відвідав Кертленд, шт. Огайо, в 1835 році. Вона була записана в щоденнику Джозефа його писарем. Розповідь не була включена в історію Джозефа і вперше була опублікована в *BYU Studies* у 1960-х роках. В цій розповіді Джозеф свідчить, що спочатку йому явився Бог, а потім він також побачив і Спасителя: “Я звернувся до Господа в могутній молитві. Над моєю головою з’явився стовп вогню; він за мить спустився на мене і моє серце сповнилося невимовною радістю. Посеред цього стовпа вогню, який поширився навколо мене, хоча ніщо не горіло, з’явилася особа. Скоро інша особа з’явилася так само, як і перша. Вона сказала мені: “Твої гріхи прощені тобі”. В цій розповіді Джозеф також зазначив: “Я бачив багатьох ангелів в цьому видінні”⁵.

Розповідь 1838 року

Наступна розповідь 1838 р.—найвідоміша і знаходиться в Рукописній історії Джозефа. Перший варіант був написаний після того, як Джозеф залишив Кертленд на початку 1838 р., а другий варіант—незабаром після його втечі з Міссурі в 1839 році. Тож він був написаний в контексті великого переслідування. Ця розповідь вперше була опублікована в 1842 р. в *Times and Seasons*, церковній газеті, яка виходила в Наву, шт. Іллінойс. У 1851 р. її також включили в Дорогоцінну Перлину, яка спочатку була брошурою, призначеною для британських святих. Її було включено до канону Писань у 1880 році.

Багато різних варіантів цієї розповіді були опубліковані в *The Joseph Smith Papers* (Паперах Джозефа Сміта). Так само, як і в розповіді 1835 р., головне запитання у цій розповіді було таке: яка церква є істинною. Будучи історією Церкви, а не просто Джозефа, ця розповідь “зосереджується на видінні як на початку “встановлення й розвитку Церкви”⁶. Тому вона і не містить інформації про особисте прощення, яке згадується в попередніх двох розповідях.

Розповідь 1842 року

І нарешті розповідь 1842 р. є відповіддю на запит Джона Вентворта, редактора видання *Chicago Democrat*, про надання інформації. Джозеф написав йому листа, який включав не лише Уложення віри, а також і опис його Першого видіння. Лист був опублікований в *Times and Seasons* в 1842 році. З дозволу Джозефа його знову було опубліковано в 1844 р. істориком Ізраїлем Деніелом Раппом в його книзі про християнські церкви в Сполучених Штатах⁷. Ця розповідь призначалася для тих, хто був незнайомий з мормонськими віруваннями. Вона була написана в радісний період відносної відсутності переслідувань, яких зазнавав пророк.

Так само як і в інших розповідях, Джозеф зазначив збентеження, яке він відчув, і появу двох осіб у відповідь на його молитву: “Мене огорнуло небесне видіння і я побачив дві славетні особи, які були точно схожі одне на одного рисами і подобою, навколо яких було яскраве світло, яскравіше за сонце в полудень. Вони сказали мені, що всі релігійні конфесії вірили в неправильні вчення і що ніяка з них не визнавалася Богом як Його Церква та царство. Мені чітко наказали не “йти за ними”, в той же час я отримав обіцяння, що повнота евангелії має в майбутньому стати відома мені”⁸.

Яке це благословення мати ці розповіді про Перше видіння Джозефа. Так само як і окремі евангелії Нового Завіту, які разом більш повно зображують життя та служіння Христа, кожна з розповідей, що описує Перше видіння Джозефа, додає унікальні подробиці та бачення цієї події в цілому. Вони разом описують цілісну, гармонійну історію Джозефа. В них усіх наголошується, що між християнськими церквами були збентеження й розбрат, що Джозеф бажав знати, яка з них була правильною (якщо така була), що він досліджував Писання і

молився, що світло спустилося з небес і що божественні істоти з'явилися і відповіли на його молитву.

“Я не можу ... зрікатися цього”

Канонізована версія 1838 р. розповіді про Перше видіння Джозефа Сміта описує найважливіший урок з усіх, які могла отримати людина на землі. Ця подія змінила життя Джозефа, вона змінила моє життя і я знаю, що вона змінює або ще змінить ваше життя, коли ви звернетесь до Господа, щоб отримати підтвердження її реальності.

Як зазначено в документі “First Vision Accounts (Розповіді про Перше видіння)”, що знаходиться на сайті LDS.org: “Джозеф Сміт неодноразово свідчив, що він бачив у величному видінні Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа. Ні істинність Першого видіння, ні аргументи проти нього не можуть бути доведеними самим лише історичним дослідженням. Щоб знати про істинність свідчення Джозефа Сміта, кожному серйозному шукачу істини необхідно вивчити цей запис і потім виявити достатньо віри в Христа, щоб спитати у Бога в щирій, смиренній молитві, чи є цей запис істинним. Якщо шукач запитує зі справжнім наміром діяти відповідно до того, що буде відкрито йому Святим Духом, тоді йому буде ясно показано істинність видіння Джозефа Сміта. Таким чином кожна людина може знати, що Джозеф Сміт говорив чесно, коли заявив: “Я бачив видіння, я знаю це і я знаю, що Бог це знає, і я не можу та й не смію зрікатися цього” [Джозеф Сміт—Історія 1:25]”.

За словами Президента Джозефа Ф. Сміта (1838–1918): “Найвеличнішою подією в історії світу після воскресіння Сина Божого з могили і Його вознесіння на небеса стало явлення Батька і Сина хлопцеві Джозефу Сміту”⁹.

Істини, які ми знаємо завдяки Першому видінню

Ми набуваємо чудовий і повчальний досвід, аналізуючи, про що ми дізнаємося з цієї священної, вражаючої історії. Я хочу поділитися з вами вибіркою істин, про які ми дізнаємося з Першого видіння Джозефа Сміта. Вони стосуються вічної природи нашого Небесного Батька та Його Сина, Ісуса Христа, реальності Сатани, боротьби між добром і злом, а також інших важливих аспектів великого плану спасіння.

Ми дізнаємося, що Писання є істинними, і їх можна розуміти буквально і застосовувати в нашому житті.

Ми дізнаємося, що обдумування Писань дає нам силу та розуміння.

Ми дізнаємося, що самого лише знання недостатньо; якщо ми діємо відповідно до своїх знань, тоді в результаті отримуємо Божі благословення.

Ми вчимося покладати нашу довіру на Бога й звертатися до Нього за відповідями на найважливіші життєві запитання і не покладати нашу довіру на людину.

Ми дізнаємося, що на молитви даються відповіді відповідно до нашої непохитної віри і у відповідності з волею Небесного Батька.

Ми дізнаємося про реальність існування Сатани і що в нього є реальна сила впливати на фізичний світ, і, зокрема, на нас.

Ми дізнаємося, що сила Сатани обмежується і анулюється Божою силою.

Ми дізнаємося, що Сатана не зупиниться ні в чому,

ПРО ЩО ДІЗНАВСЯ ДЖОЗЕФ

“Упродовж тих хвилин [Першого видіння], яким би довгим чи коротким воно не було, Джозеф Сміт дізнався більше про природу Бога, ніж усі богослови за всі часи”.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, Apr. 1997, 3.

щоб зруйнувати роботу Бога, і що Сатана напевне знав важливість Джозефа Сміта в його ролі, як пророка Відновлення.

Ми дізнаємося, що ми можемо подолати Сатану, прикликаючи Бога і покладаючи усю нашу віру і довіру на Нього.

Ми дізнаємося, що там де світло, темрява повинна відступити.

Ми дізнаємося, що Бог Батько і Його Син, Ісус Христос, є двома окремими і відмінними істотами, схожими одне на одного рисами і подобою.

Ми дізнаємося, що ми створені за Божим образом.

Ми дізнаємося, що Христос воскрес.

Ми дізнаємося, що Бог знає нас особисто і що Йому відомо про наші потреби і проблеми. Він назвав Джозефа по імені.

Ми дізнаємося про стосунки, які існують між Батьком і Сином. Ісус Христос підкоряється Своему Батькові, а Батько спілкується зі смертними тут, на землі, через Свого Сина.

Ми дізнаємося, що Батько любить Ісуса Христа, бо називає Його Своім Улюбленим Сином.

Ми дізнаємося, що істинної Церкви Ісуса Христа, організованої Ним Самим, не було на землі в часи Джозефа Сміта, і це підтверджує реальність великого відступництва, передріченого апостолом Павлом.

Ми дізнаємося, що, коли ми достатньо піклуємося, щоб бажати Божого впливу в нашому житті, Він відкриє нам шлях до удосконалення. У часи Джозефа усі конфесії і секти були неправильними.

Ми дізнаємося, що у кожному розподілі часів отримуються видіння, благословення і являється слава Бога.

Ми дізнаємося про те, як Бог обирає Своїх пророків.

Ми дізнаємося, що Бог обирає чистих серцем, хто є праведними і мають праведне бажання виконувати Його роботу, підтверджуючи вчення з Біблії, що Бог

дивиться на серця і робить Свій вибір не за зовнішнім виглядом або соціальним статусом чи станом (див. 1 Самуїлова 16:7).

Перше видіння Джозефа Сміта є ключем, що відмикає багато істин, які були сховані століттями. Давайте не будемо забувати або легковажно ставитися до багатьох дорогоцінних істин, про які ми дізналися з Першого видіння. ■

З виступу на всесвітньому духовному вечорі для дорослої молоді “Відновлена істина”, виголошеному в Солт-Лейкській Скинії 1 травня 2016 року; повну текстову версію виступу та відео можна знайти на lds.org/broadcasts. Повну текстову версію чотирьох розповідей про Перше видіння можна знайти на history.lds.org/firstvision.

ПОСИЛАННЯ

1. Див., наприклад, Повторення Закону 4:27–31; Ісаїя 60–62; Єремія 30–33; Єзекіїль 37:15–28; Амос 9:11; Малахія 3:1; Матвій 17:11; Марк 9:12; Дії 3:19–21; Римлянам 11:25–27; Ефессянам 1:9–10; 2 Солунынам 2:1–3; Об’явлення 14:6; 1 Нефій 13:34–42; 2 Нефій 26:14–17; Кн. Якова 6:1–4; 3 Нефій 21.
2. “First Vision Accounts” (Розповіді про Перше видіння), Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Джозеф Сміт, в *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, vol. 1 of the Histories series of *The Joseph Smith Papers*, edited by Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin, and Richard Lyman Bushman (2012), 12–13; орфографію, пунктуацію та вживання великої літери узгоджено з сучасним правописом; див. також Dean C. Jessee, “The Earliest Documented Accounts of Joseph Smith’s First Vision”, в John W. Welch and Erick B. Carlson, eds., *Opening the Heavens: Accounts of Divine Manifestations, 1820–1844* (2005), 1–34; “First Vision Accounts”, Gospel Topics, topics.lds.org.
4. Див. Джозеф Сміт, в *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, 12–13; орфографію, пунктуацію та вживання великої літери узгоджено з сучасним правописом; див. також “First Vision Accounts”, Gospel Topics, topics.lds.org.
5. Див. Джозеф Сміт, в *Journals, Volume 1: 1832–1839*, vol. 1 of the Journals series of *The Joseph Smith Papers*, edited by Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin, and Richard Lyman Bushman (2008), 88; орфографію, пунктуацію та вживання великої літери узгоджено з сучасним правописом; див. також “First Vision Accounts”, Gospel Topics, topics.lds.org.
6. “First Vision Accounts” (Розповіді про Перше видіння), Gospel Topics, topics.lds.org.
7. Див. I. Daniel Rupp, *He Pasa Ekklesia: An Original History of the Religious Denominations at Present Existing in the United States* (1844), 404–410.
8. *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, 494; див. також “First Vision Accounts”, Gospel Topics, topics.lds.org.
9. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1998), с. 14.

Вірний

ЧЛЕН ВИЩОЇ РАДИ

Я засвоїв важливий урок про принцип “піднімайте, де стоїте” від вірного первосвященника в Німеччині.

Дональд А. Кої

У жовтні 2008 року, коли я слухав трансляцію сесії священства під час генеральної конференції, президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, почав говорити про служіння у Церкві. Він розповів історію про те, як він разом з іншими братами намагався перенести важке піаніно. Коли всі зусилля залишилися безрезультатними, один чоловік запропонував їм просто стати близько один до одного і “підняти, де стоїте”¹.

Президент Ухтдорф продовжував говорити про служіння в Церкві у будь-якому наданому покликанні. Деякі люди вважали, що служили б краще, якби тільки їх покликали робити те, що відповідає їхнім видатним здібностям. Він сказав: “Жодне покликання не є надто незначним для нас. Кожне покликання надає можливість служити і зростати”².

Поки президент Ухтдорф виступав, подумки я полинув у час, коли познайомився зі скромним членом Церкви, який мав бажання підняти, де б він не стояв.

У 1985 році я був офіцером Збройних сил США і служив у маленькому містечку в Німеччині. За 10 років до того я служив на місії в Німеччині. Коли у 1983 році я приїхав разом з Деборою, своєю дружиною, і двома малими доньками, то ми почали ходити до філії для військовослужбовців, яка нараховувала приблизно 100 членів Церкви. Через два роки ми вирішили глибше зануритися в культуру Німеччини і почали ходити

в невеличку філію Бад Кройцнах, яку відвідувало до 12 членів Церкви.

Десять на другому тижні після того, як ми почали туди ходити, ми помітили нового чоловіка. Йому було за 40 років, і ми дізналися, що він був членом вищої ради, призначеним до нашої філії. Він не приїхав виконувати якісь доручення колу, просто відвідував філію. Ми поговорили з ним після церкви, і коли прощалися, я думав, що побачу його знову, можливо, через шість місяців.

Наступного тижня член вищої ради знову був у філії. Я дізнався, що він жив на відстані годинної подорожі від нашого маленького містечка. Під час періоду свого покликання в якості первосвященника він приходив до нашої філії два чи три рази на місяць. Він був дружеским, невибагливим і надавав підтримку. Він завжди знаходив час поговорити з кожним членом філії. І оскільки філія була такою маленькою, його часто просили виступати з кафедри. Оскільки я був вражений такою відданістю, то подумки називав його “Вірний член вищої ради”.

Однієї неділі він приїхав на причасні збори вранці, а потім повернувся о 6 вечора, щоб бути на хрищенні. У час між цими подіями він відвідав іншу філію. Маю визнати, що у мене виникла така думка: “Що ж він зробив, що так засмутило президента колу? Бо чому ще його призначили б відвідувати найменшу й найвіддаленішу філію в колі?” Я також думав, що, можливо, він не

був дуже розумним, смиренним і приємним чоловіком. Можливо, він не любив свій рідний приход і користувався цим покликанням, щоб бути подалі. Я не міг цього зрозуміти, тож я просто прийняв той факт.

Через кілька тижнів після того хрищення я повертався додому після 12 ночі. Вже починалася неділя. У нас проходили навчання на кордоні між Східною і Західною Німеччиною, і мені знадобилося три з половиною години, щоб дістатися дому. Я був виснажений, коли увійшов до помешкання. Дебора, моя дружина, ще не спала. Вона сказала, що телефонував “Вірний член вищої ради”. Він хотів зі мною зустрітися. Я запитав: “До церкви чи після?” Церква починалася о 10 ранку. Я сподівався, що після церкви, аби я міг поспати до 8:30.

“До”,—сказала вона.

“О 9:30?”

“Ні. Він має кудись їхати у справах колу. Він хоче зустрітися з тобою в його офісі у Франкфурті. Він просив підійти до входу 5”.

“О котрій?”— запитав я.

“О шостій”,—відповіла вона.

Тепер засмутився я. Уже було 12:30. Аби встигнути на зустріч о 6 ранку, мені треба було піднятися о 4:30. Це означало менше 4 годин сну. Що ж мені робити? У мене навіть не було номера телефону, щоб зателефонувати йому наступного ранку і сказати, що я не приїду. Я поклав свої речі біля ліжка і ліг, не поставивши будильник. Коли я так лежав, у голові з’явилися такі думки:

Що буде, якщо я не зустрінуся з “Вірним членом вищої ради”? Якщо я не приїду в його офіс, я не сумнівався, що він знайде можливість продуктивно скористатися тим часом. Наступного разу, коли я поговорю з ним і поясню, чому ми не зустрілися, він відповість: “Звичайно, ви прийняли правильне рішення. Я б навіть не просив вас прийти, якби знав, що ви дістанетеся додому так пізно. Ми можемо поговорити про це зараз”. І, крім того, я в дійсності не був членом філії. Звичайно, наші записи про членство були там і ми приходили кожного тижня, але ми були іноземцями, не дуже

Я поставив будильник на 4:30, тому що дійсно поважав “Вірного члена вищої ради”. Як я міг не наслідувати його?

добре розмовляли німецькою, а через 5 або 6 місяців переїжджали.

Моя совість була майже чиста. Ще кілька хвилин і я міг спокійно засинати. Потім я згадав ім’я, яке дав йому, і всі випадки, коли “Вірний член вищої ради” приходив у філію з того часу, як ми почали її відвідувати. Він прийшов на хрищення у неділю вже зовсім увечері. Він прийшов на захід філії, що проводився у будній день. Він завжди розмовляв з усіма членами Церкви і підбадьорював та надихав їх. Здавалося, що він ніколи не засуджував і не був байдужим. Він з повагою ставився до президента філії та його зусиль. Якби він був засмучений тим, що його призначили до такої маленької філії, він, безсумнівно, ніколи б не приїжджав.

Я встав і підійшов до полички, де стояв будильник. Я поставив будильник на 4:30 ранку. Вирішивши зустрітися з “Вірним членом вищої ради”, я не переймався тим, що він скаже або подумає, якщо я не приїду. Зрештою, я, мабуть, ніколи не побачу і не почую його знову після нашого від’їзду. Я вирішив встати через менше ніж 4 години і їхати 80 км до його офісу, бо я посправжньому поважав його за те, ким він був—“Вірним членом вищої ради”. Як я міг не наслідувати його?

Одного дня їй зателефонував "Вірний член вищої ради". Його щойно покликали президентом колу. Він лагідно розпитав про стан її здоров'я і відмовився прийняти відповідь "зі мною все гаразд". Усі запевнення Дебори нати-

Я під'їхав машиною до входу 5 о 6 годині того недільного ранку. Мене привітав охоронець з автоматом. Він поглянув на моє посвідчення військовослужбовця Збройних сил США. Він, мабуть, думав, що я заблукав. А може, "Вірний член вищої ради" вирішив не прийти? Однак не минуло й двох хвилин, як його авто зупинилося поруч з моїм. Він сказав: "Доброго ранку, Доне. Ходімо до мого офісу". Охоронець відкрив ворота і впустив нас.

Після невеличкої розмови і екскурсії по будівлі, де знаходився його офіс, він перейшов до мети нашої зустрічі. Він сказав, що покликає мене служити радником президента філії. Не першим чи другим радником— просто радником. До мого приїзду у філії було лише два носія священства, і вони міняли кожні кілька років свої покликання: один служив президентом філії, інший— президентом кворуму старійшин.

Я прийняв покликання і служив три місяці, поки не поїхав на двомісячні тренування до Сполучених Штатів.

Під час моєї відсутності дружина і маленький син захворіли. Для лікування його відправили до лікарні за 100 км від нашої бази. Будучи сильною дружиною військовослужбовця, Дебора ніколи не скаржилася і не просила мене повернутися до Німеччини. В дійсності я не знав про справжню природу її захворювання, поки не повернувся додому. Після візиту до місцевої клініки лікар відвіз її додому, бо не вважав, що вона почуватиметься достатньо добре, аби керувати машиною. Президент філії і президент Товариства допомоги пропонували допомогти, але вона ввічливо відмовилася. На додачу до мовного і культурного бар'єрів Дебора не хотіла нікого обтяжувати.

калися на лагідне, але наполегливе розпитування про справжній стан сім'ї. Зрештою він сказав: "Деборо, вам треба дозволити членам філії допомогти вам. Вони дійсно хочуть допомогти, і надаючи вам допомогу, зможуть згуртуватися". Вона з вдячністю прийняла допомогу.

Після мого повернення зі Сполучених Штатів ми залишалися у філії ще два місяці перед тим як зрештою переїхали до великого міста.

Спогади про той час мого життя розтанули, коли я нахилився до екрану і знову зосередився на голосі президента Ухтдорфа, що лунав з динаміка. Я був посправжньому вражений застосуванням його послання. На відміну від інших разів, коли я розмірковував, як співвідносяться слова промовця з його особистими вчинками (у бізнесі, в сім'ї, в армії і так, навіть це стосується промов, які я чув у церкві), я не сумнівався в посланні президента Ухтдорфа. Не лише акцент президента Ухтдорфа нагадував мені про Німеччину і мій випадок з "Вірним членом вищої ради". Справа в тому, що президент Ухтдорф був "Вірним членом вищої ради". Промисловий комплекс, у якому ми зустрічалися тоді рано в неділю, був Франкфуртським національним аеропортом, де він був головним пілотом німецьких авіаліній Люфтганза.

Я можу чемно сказати, що я ніколи не знав чоловіка, який би з більшим смиренням і більшою вірою застосовував усе, що проповідував. Я був вдячний за те, що засвоїв важливий урок щодо того, що означає "піднімати там, де стоїте". ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Дітер Ф. Ухтдорф, "Піднімайте, де стоїте", *Ліягона*, лист. 2008, с. 53.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, "Піднімайте, де стоїте", с. 56.

ПОРТРЕТИ ВІРИ

Майкл—лікар, що займається науковими дослідженнями. Його клінічна спеціалізація—нейроонкологія, і він здобув докторську ступінь з молекулярної біології. Він консультує пацієнтів з пухлинами мозку в Інституті раку Дана-Фарбера, розташованого в онкологічній лікарні Гарвардського університету, і проводить дослідження з розробки ліків від раку.

ЛЕСЛІ НІЛЬССОН, ФОТОГРАФ

Майкл Рінне

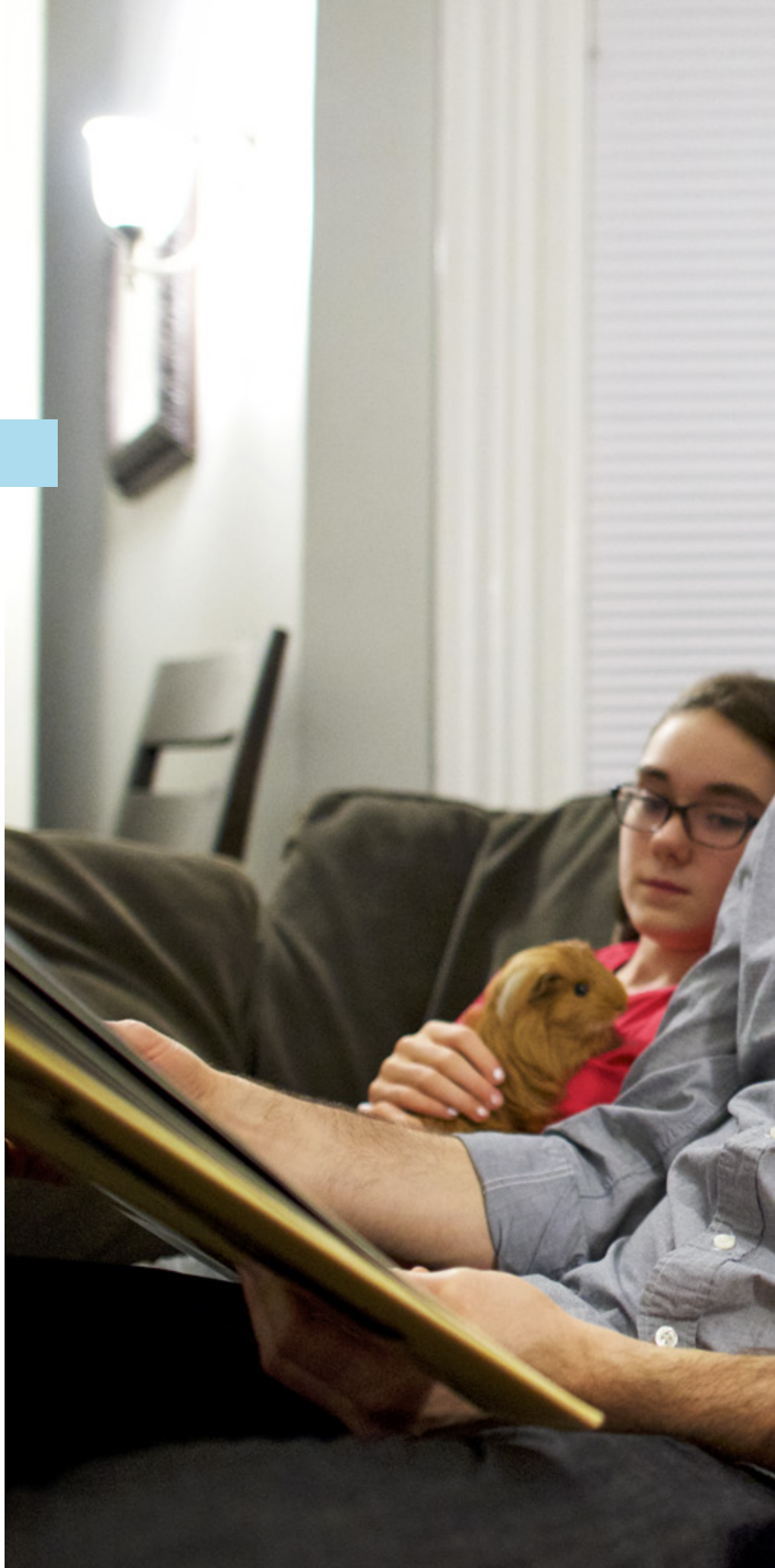
шт. Массачусетс, США

Існує міф, що віра й наука несумісні. Нам навіюють думку, ніби наука має всі відповіді, що ми вже все знаємо. Але того, що ми не знаємо, набагато більше за те, що ми знаємо.

Як єпископ я бачу членів Церкви, у яких настає криза віри. Вони приходять і кажуть: “У мене більш науковий склад мислення, тож мені дуже важко вірити”. Декому з тих, хто має сумніви, допомагає те, що їхній єпископ—учений з Гарварду, який вірить у Бога. Це допомагає їм усвідомити: “Я можу вірити і також бути освіченим”.

Читайте більше про історію Майкла в *Ліягоні* он-лайн на сайті lds.org/go/61736.

Читайте “Наука і наш пошук істини” в липневому номері *Ліягони* за 2016 рік на сайті lds.org/go/49m.

Я не міг повірити, що моя сім'я допомагала мені в тому, що було для мене таким важливим.

ПРИБИРАННЯ У ЦЕРКВІ ТА НАВЧАННЯ ЄВАНГЕЛІЇ

У суботу по обіді я вже був готовий йти на пляж разом із сім'єю. Вони приїхали з Амасонас до Ла-Гвайри, щоб провести зі мною кілька днів. Сонце яскраво сяяло, з океану віяв чудовий бриз, і я був щасливий бачити радісне збудження моїх сестер.

Коли ми вже йшли, я згадав, що відповідав за прибирання в церкві того дня. Тепер я постав перед вибором: виконати свій обов'язок чи йти на пляж із сім'єю? Я вирішив поговорити про це з мамою і сестрами. Вони ніколи не були в церкві СОД і з ентузіазмом запропонували свою допомогу в прибиранні, за умови, що ми підемо на пляж, як тільки справимося з роботою.

Коли ми прийшли до церкви, я пояснив, що нам треба робити і як. Те, що, як ми вважали, буде швидким прибиранням, розтягнулося на

чотири години, бо у всіх виникла велика зацікавленість! Я показав своїй сім'ї всі кімнати, картини і христильну купіль. Моє серце сповнилося невимовною радістю. Я не міг повірити, що моя сім'я допомагала мені в тому, що було для мене таким важливим. Поки ми були там, мої сестри-підлітки—Талія і Гінеска—вивчили деякі гімни і розпитували мене про Церкву.

У неділю моя сім'я вперше прийшла до церкви. Їх тепло прийняли у приході. Молоді жінки швидко привітали моїх сестер. Сестри-місіонерки познайомилися з ними і домовилися про зустріч наступного дня. Ми провели домашній сімейний вечір, і я навчав їх, як молитися. Ми часто разом молилися. Ми також слухали гімни і дивилися церковні відео.

До того як моя сім'я повернулася додому, я повіз сестер до Каракаса,

щоб вони побачили храм і ділянку навколо нього. Я свідчив про храмові благословення і заохочував їх знайти Церкву, коли вони повернуться до Амасонас.

Коли вони поїхали додому, я зв'язався з місіонерами у їхній місцевості. Місіонери та члени ради приходу відвідали мою сім'ю і допомогли їм на шляху до навернення. Мої сестри часто молилися, аби наш тато дозволив їм охреститися.

З великою вдячністю і радістю я поїхав до Амасонас, щоб охрестити Талію і Гінеску. Світло в їхніх очах відбивало надію і їхню вдячність Небесному Батькові за те, що Він привів їх до євангелії. Завдяки прибиранню церкви, моя сім'я зблизилася і зміцнилася. Я ніколи не забуду цього, і знаю, що мої сестри також. ■

Армандо Корсега, Ла-Гвайра, Венесуела

МАТЕРИНСТВО ЗА ХРИСТОВИМ ВЗІРЦЕМ

Я змела в купку солоне печиво, пластівці, попкорн і чіпси.

“Ні. Я нічого цього не їла”,— сказала я, змітаючи все в совок.

Мій чоловік, який сидів за столом, тихо сказав: “Це—материнська жертвність”.

Я випрямилася. “Що?”— запитала я.

Він промовив голосніше і чіткіше, куштуючи сніданок: “Це те, що роблять матері. Вони все своє життя прибирають безлад, який не вчинили—так само, як Спаситель”.

Це зауваження здалося мені дуже глибоким. Я б мала відчуття більше задоволення, ніж відчула, розмірковуючи про те, що прибирання зі столу було чимось, що наближало мене до Христа. Але натомість мене огорнула хвиля провини. Мені було ніяково від того порівняння. Скільки разів я нагадувала чоловікові й навіть собі про все те, що робила для дітей, сподіваючись на похвалу та вдячність? Здавалося, що немає нічого поганого в тому, щоб бажати, аби діти були більш вдячними, але в ту

ясну мить я зрозуміла, що моє бажання не стільки стосувалося того, щоб навчити дітей вдячності, скільки того, щоб мене похвалили або певним чином відзначили. Однак Спаситель ніколи не вимагав похвали. Він ніколи не просив цього і не бажав.

Я можу пригадати розмови зі своїми дітьми підліткового віку, коли вони перераховували все, що зробили для мене, аби я їх не просила ще щось зробити.

Я зазвичай відповідала: “Гаразд, якщо ви хочете порівняти, хто з нас зробив більше, то це можна, але ви програєте, тож беріться до роботи!”

Потім я зрозуміла, що мої наміри рідко були достатньо чистими для порівняння, яке зробив мій чоловік. Спаситель ніколи не веде переліку, аби порівняти зроблене Ним і мною. Кожного разу я була б у програвші.

Коли я все ще тримала щітку в руці, у мене виникло нове уявлення про материнство—материнство, яке *Він* мав на увазі. Не заради слави, визнання, обіймів або навіть

вдячності. Мені слід було змести ті крихти з любов'ю, бо саме це б зробив Він.

В усьому, що Він робив, Він керувався послухом Своему Батькові. Він не думав про Себе. Господь завжди лагодить зламане і безкінечно впорядковує безлад тому, що має досконалу любов до Свого Батька і до нас. Я тепер намагатимуся навчати своїх дітей і служити їм, маючи найчистішу любов, на яку я здатна. Лише тоді я відчуваю, що дійсно виконую материнський обов'язок так, як хоче Христос. ■

Рейчел Хіксон, шт. Аризона, США

Мій чоловік, який сидів за столом, тихо сказав: “Це—материнська жертвність”.

Ми почули, що хтось тихо кликав нас з тих будинків. Ми поглянули через паркан і побачили чоловіка, який лежав на животі біля паркану.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ НЕЗНАЙОМЦЯ

Через багато років після того як я разом із сім'єю приєднався до Церкви, я отримав покликання служити в Нігерійській місії Порт-Харкорт. Сонячного дня невдовзі після мого прибуття в свій перший район ми з напарником, як завжди, почали проповідувати та розмовляти з людьми на вулиці.

Коли ми йшли вулицею, де було багато будинків, то почули, як нас хтось тихенько гукає з-за невисокого паркану, яким було обгороджено кілька будинків. Ми зазирали за паркан і побачили чоловіка середнього віку, який лежав на животі біля паркану.

Він просив нас зайти, але ми ніяк не могли цього зробити. Ворота були замкнені, і ми вважали, що перелізти через паркан буде нечемно. Я відчув спонукання знову перевірити замок на воротах. Через кілька хвилин нам вдалося зняти замок і увійти через ворота. Ми побачили, що чоловік був хворий і про нього ніхто не піклувався.

Він сказав, що хворіє і відчуває такий сильний біль, що не може підвестися.

Після розмови він пошкутильгав до свого дому, а ми пішли за ним. Він попросив, щоб ми за нього помолилися, а ми запропонували дати йому благословення. Коли ми поклали руки йому на голову, у мене перехопило подих і я не міг промовити жодного слова. Мене огорнув страх. Я почав тремтіти і вкрився потом, а по щоках покотилися сльози. Мені важко було молитися вголос, тож я молився в серці, щоб Небесний Батько розв'язав мого язика відповідно до Його волі.

Раптом дар мовлення повернувся до мене. Я знав, що говорю я, але слова були не від мене. Я просто чув власний голос, який просив Небесного Батька зцілити цього чоловіка, який так страждав. Перш ніж ми сказали "амінь", чоловік заснув. Ми залишили його і пішли на нашу наступну зустріч, але запланували повернутися по дорозі

додому, щоб побачити, як він себе почуває.

Ми повернулися, і на моє велике здивування той чоловік вибіг нам назустріч, вигукуючи: "Подіяло! Це подіяло!" Нас охопила така радість, що я не міг стримати сльози.

Наступної неділі на причасних зборах єпископ раптово зробив паузу й поглянув прямо на двері каплиці. Ми озирнулися й побачили того чоловіка, якому давали благословення. Єпископ знав його і був здивований, що той прийшов до церкви. З того часу той чоловік регулярно відвідував причасні збори та інші заняття. Згодом мене перевели з того району.

Просто дивовижно, як Бог здійснив диво того дня, і я відчуваю смирення від того, що Небесний Батько визнав мене гідним. Я знаю, що ми були знаряддям у Божих руках. Благословення зцілення належало тому чоловікові, але благословення свідчення і радості належало мені. ■
Стенлі Олає, Лагос, Нігерія

СИЛА ПОСТУ

Після того як я вірно відслужив на місії в Мозамбіку, я повернувся додому й, подібно до багатьох інших колишніх місіонерів, швидко поновив своє навчання і роботу.

Я жив у Бразилії, у місті, яке межує з Парагваєм, і знайшов роботу, яка полягала в імпортуванні продуктів з парагвайської сторони для великого супермаркету. Те, що я мав благословення вивчити англійську на місії, допомогло мені отримати цю роботу. Протягом того часу я одружився і Господь благословив мене донечкою.

Коли фінансова криза в Бразилії стала настільки глибокою, що призвела до падіння курсу бразильської валюти, це безпосередньо вплинуло на мою роботу. Обсяг продажу продуктів, які я регулярно імпортував, зменшився. У кінці лютого

наступного року мені практично нічого було робити. Було майже очевидно, що я втрачу роботу, як це вже сталося з іншими моїми колегами. Я почав непокоїтися, як же буду утримувати дружину й маленьку донечку. Я навіть почав шукати іншу роботу.

Ми з дружиною обговорили ситуацію. Вона запропонувала разом поститися. Під час посту наші серця сповнилися спокоєм, і ми відчули, що все буде добре, хоча на той момент не розуміли, яким чином.

Наступного дня, коли я був на роботі, зателефонував мій менеджер. Я подумав, що настав жахливий момент—зараз я втрачу роботу. Але, на мій подив, менеджер сказав мені, що у нього виникла ідея. Оскільки я знав

англійську, він запропонував мені перекладати юридичні документи, які зазвичай передавали на переклад через юриста. Він сказав, що якщо я справлюся з перекладом, то мені доручать цю роботу, а відділ заощадить гроші. Я відразу ж почав перекладати документи. Коли я передав менеджеру успішно перекладені документи, він дуже зрадів! Я також зрадів, тому що залишався з роботою.

Коли я пішов отримувати чек, який міг бути моїм останнім чеком, я був здивований, побачивши, що моя зарплата збільшилася. Я був дуже зворушений і відчував вдячність Небесному Батькові. Завдяки цьому випадку я знаю, що піст відкриває небесні вікна. ■

Карлос Альберто Паім Куадрос,
Понта-Поран, Бразилія

Я знаю, що піст відкриває
небесні вікна.

Самозабезпечення і вивчення Євангелії

Девід Б. Марш

Церковний відділ священства і сім'ї

Вихователька в дитячому садку спостерігала за своєю групою дітей, які малювали. Коли вона ходила між дітьми, дивлячись на їхні малюнки, то запитала одну дівчинку: “Що ти малюєш?” Дівчинка відповіла: “Я малюю Бога”. Трохи здивована вчителька сказала: “Але ніхто не знає, як Бог виглядає?” Без жодних вагань дівчинка сказала: “Через хвилинку дізнаються”.

Як би було добре мати таку впевненість. Насправді Небесний Батько хоче, щоб ми були впевнені у своєму знанні про Нього. Господь сказав Єремії, що ми не маємо хвалитися своєю мудрістю, силою чи багатствами. Натомість Він сказав: “Хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене” (див. Єремія 9:23–24).

Пророк Джозеф Сміт (1805-1844) навчав: “Бог нічого не відкрив Джозефу такого, чого не зробив би відомим для Дванадцятьох, і навіть найменший святий може знати про

все, як тільки він буде здатний прийняти це, бо мусить настати день, коли жодній людині не треба буде говорити своєму ближньому: “Пізнай Господа”, бо всі знатимуть Його, ... від найменшого до найбільшого”¹.

Набуття впевненості в знанні про Бога не відбувається без особистих зусиль. Батьки та вчителі можуть допомагати, але ми повинні ставати самодостатніми у вивченні євангелії. Так само як ми навчаємося жити себе фізично, щоб функціонувало наше тіло, ми повинні навчитися жити себе духовно, аби підтримувати свій дух.

Багато років тому в Сен-Августині, шт. Флорида, з голоду помирили чайки. Упродовж поколінь чайки звикли харчуватися креветками, які діставалися їм після того, як з суден ловці креветок очищували свої сіті. Згодом судна ловців креветок перемістилися з того місця до іншого. Чайки не навчилися ловити здобич самостійно. Не навчали вони цього

**Коли ми стаємо
самодостатніми у
вивченні євангелії,
ми дізнаємося,
як жити
себе духовно і
зміцнювати свої
стосунки з Богом.**

і свій молодняк. Згодом великі красиві птахи помирали, в той час як навколо них у воді було багато риби².

Ми не можемо дозволити собі уподібнитися тим чайкам; не можемо ми також дозволити нашим дітям упродовж усього життя залежати від нас або когось іншого у їхньому знанні про Господа. “Наші зусилля, — сказав президент Меріон Г. Ромні (1897–1988), перший радник у Першому Президентстві, — повинні бути завжди спрямовані на те, щоб працездатні люди були самозабезпеченими”³. Коли ми стаємо самодостатніми у вивченні евангелії, ми дізнаємося, як жити себе духовно і зміцнювати свої стосунки з Богом.

Президент Бойд К. Пекер (1924–2015), президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Духовна самодостатність—це сила, яка тримає Церкву. Якщо ми її у вас відберемо, як ви зможете отримати одкровення, що існує пророк

Божий? Як ви отримаєте відповіді на молитви? Як ви зможете *знати*? Якби ми рухалися настільки швидко, щоб відповідати на всі ваші запитання і надавати багато способів вирішення всіх ваших проблем, то зрештою послабили б вас, а не зміцнили”⁴.

Хоча нам подобається вчитися і отримувати натхнення у церкві, однак ми не можемо покладатися лише на це у нашому духовному живленні. Президент Джордж Альберт Сміт (1870–1951), навчав: “Мене непокоїть те, що ми, члени Церкви, надмірно залежимо від допоміжних організацій і від порад і настанов тих, хто не входить до нашого сімейства. Ми вже чули про велику кількість благословень, які Господь надає нам. Про них розповідають священні літописи, які було збережено до наших днів, і вони містять поради і настанови всемуdroго Батька. Здається дивним, що

так багато наших людей ... погано ознайомлені з вмістом тих священних літописів”⁵.

Мені подобається вивчати евангелію в церкві, але я ще більше радію евангелії, коли мені відкриваються надихаючі думки під час особистого вивчення. Немає нічого радіснішого для мене, ніж знаходити маленькі скарби істини в Писаннях, що просвітлюють моє розуміння і наповнюють мене Духом Господа.

Навчайтеся навчатися

Коли я повернувся з місії, то побачив, що мені необхідно було ходити на духовні вечори майже щотижня, аби підтримувати свою духовність. Промовці живили мене своїми духовними думками на евангельські теми, і я був вдячний за почуття, які викликали ті думки. Я вивчав евангелію і навчав евангелії упродовж двох років, але, як виявилося, у мене не було необхідних навичок, необхідних для того, щоб регулярно підживлювати себе. Я просто читав Писання, і насправді не вивчав їх ретельно.

Вивчення евангелії можна порівняти з тим, як навчаються малюванню. Ця навичка не є інтуїтивною або природною для кожного. Ми не очікуємо, що людина візьме в руки палітру і відразу ж стане художником. Так само і з самодостатністю у вивченні евангелії. Ми не можемо очікувати, що постійно будемо відкривати для себе щось нове, якщо не засвоїмо кілька основоположних навичок вивчення евангелії.

Президент Пекер пояснював, що Писання “містять повноту вічної евангелії, безодню знань. Але людина має навчитися використовувати їх, бо інакше пошук знань принесе розчарування”⁶.

Саме так трапилося і зі мною, я відчув розчарування, коли у мене вперше виникло бажання знайти сенс і скерування у вивченні Писань. Тож я почав аналізувати, як у промовців виникали їхні думки. Я присвятив цьому певний час, але згодом зрозумів, як вони приходили до певних висновків, вивчаючи доктрину в Писаннях; як вони відкривали глибинні вчення про Спасителя з віршів; як формулювали скеровуючі життя принципи з фраз у Писаннях; як пояснювали символи і як вони поєднували вчення пророків і апостолів з віршами в Писаннях.

Продовжуючи своє вивчення Писань і вчень пророків та апостолів, я помітив, що ставлю собі запитання:

- Якої доктрини навчають ці вірші і чого я навчився з цієї доктрини?
- Коли і де я бачив ефективне застосування цього принципу?
- Що я дізнався про Небесного Батька та Його план для мого щастя?
- Чого я навчився про Ісуса Христа і Його Спокуту?
- Чого я маю навчитися з цих учень, як того хоче Господь?
- Які натхненні думки та почуття я отримав під час читання?

- Чи є щось, що може допомогти мені в моєму теперішньому випробуванні в житті?
- Що з вивченого допоможе мені жити кожного дня?

Могутні вчителі, здатні переконувати

Коли змінився мій підхід до вивчення Писань, змінилося і моє викладання. Я став більше зацікавлений у тому, щоб допомагати людям відкривати євангельські істини, які будуть їх скеровувати, ніж у тому, щоб розповідати, що Писання означають для мене⁷. Мені так приємно було бачити радість, яку відчували інші люди, коли вони відкривали щось нове. То були і є найприємніші миті в моєму вчителюванні.

Я також побачив, що коли я допомагав тим, кого постійно навчав користуватися навичками і запитаннями, згаданими вище, їхня здатність ставати самодостатніми дослідниками євангелії

прискорювалася. Їм не потрібно було долати довгий шлях, який подолав я.

Вивчення передувало викладанню, і хороші учні перетворюються на більш духовних і надихаючих учителів. “Не прагни проголошувати Моє слово,—каже Господь,—але спочатку прагни отримати Моє слово, а тоді буде твого язика розв’язано; тоді, якщо ти захочеш, ти будеш мати Мій Дух і Моє слово, так, силу Бога для переконання людей” (УЗ 11:21). Хто не хотів би мати таке величне благословення!

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, звертав увагу на те, чому існує все більша необхідність у тому, щоб ми стали самодостатніми дослідниками євангелії:

“Я підозрюю, що ми робимо більший акцент на ролі вчителя і знаємо набагато більше про вчителя, який навчає через Духа, ніж про студента, який навчається вірою. Зрозуміло,

що принципи і процеси як викладання, так і навчання мають велику духовну важливість. Однак, коли ми дивимося у майбутнє і розуміємо, що світ, у якому ми живемо, стане ще більш заплутаним і неспокійним, то я впевнений, що для всіх нас буде важливо збільшувати здатність прагнути навчання через віру. ...

Зрештою, відповідальність навчатися через віру й застосовувати духовну істину стосується кожного з нас індивідуально. Серйозність і важливість цієї відповідальності постійно зростає у світі, в якому ми живемо зараз і все ще будемо жити. Що, як і коли ми вивчаємо залежить від викладача, методу викладання або певної теми чи формату уроку, але не визначається ними⁸.

Благословення самодостатнього навчання

Безсумнівно надихаючі повчання батьків та церковних учителів є для нас благословенням, але, можливо, більш важливо—це навчатися надихати самих себе. Коли ми стаємо самодостатніми дослідниками євангелії, то краще здатні запрошувати особисте одкровення. Самодостатні дослідники євангелії не потребують більшого стимулу для регулярного навчання, ніж знання, що під час наступного навчання на них чекає більше знань, а не нудьга. Самодостатні дослідники євангелії також краще захищені від натиску софістики, такої поширеної в нашому суспільстві 21-го століття.

Щонайменше одне з Господніх

обіцянь, як здається, перш за все призначається самодостатнім дослідникам євангелії: “І того, хто зберігає Мое слово як скарб, не буде обмануто” (Джозеф Сміт—Матвій 1:37).

Президент Томас С. Монсон пообіцяв: “Якщо ви старанно вивчатимете Писання, ваша сила уникати спокус і отримувати скерування Святого Духа в усьому, що ви робите, збільшиться”⁹.

Самодостатні дослідники євангелії відчують на собі обіцяння Спасителя:

“Коли прагне хто з вас—нехай прийде до Мене та й п’є!

Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його” (Іван 7:37–38).

Мені все ще необхідно багато зрозуміти, але коли я став самодостатнім дослідником євангелії—це найкраще з усього, що я зробив. Це благословило всі аспекти мого життя. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 270.
2. Див. “Fable of the Gullible Gull”, *Reader’s Digest*, Oct. 1950, 32.
3. Marion G. Romney, “The Celestial Nature of Self-reliance”, *Ensign*, Nov. 1982, 91.
4. Boyd K. Packer, “Self-Reliance”, *Ensign*, Aug. 1975, 87.
5. Джордж Альберт Сміт, у Conference Report, Apr. 1929, 30; див. також *The Teachings of George Albert Smith*, eds. Robert and Susan McIntosh (1996), 53.
6. Boyd K. Packer, “Agency and Control”, *Ensign*, May 1983, 67.
7. Президент Гебер Дж. Грант (1856-1945) навчав: “Мета Церкви—допомогти людям допомагати самим собі” (in Conference Report, Oct. 1936, 3).
8. Девід А. Беднар, “Прагніть навчатися через віру”, *Ліягона*, вер. 2007, сс. 17, 21.
9. Томас С. Монсон, “Будьте найкращими”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 68.

ВОЇН ГОСПОДНІЙ

Інок Р. Верде Рейєс

Багато років тому я служив місіонером повного дня в Мексиканській Монтеррейській Північній місії. Я відчував, що служити місіонером—це великий привілей.

Коли я починав місію, у мене було одне невирішене питання. Я ще не отримав документ про звільнення з військової служби. Цей документ був надзвичайно важливим. Він означав, що юнак закінчив обов'язкову військову службу і має право працювати та навчатися. Він визнається громадянином Мексики.

Коли наближалася дата видачі цього документа, я почав хвилюватися. Я написав батькам і попросив їх перевірити, чи можуть вони одержати мій військовий квиток. Коли я отримав від них наступного листа, то почав хвилюватися ще більше. Вони мені сказали, що його можуть видати лише тій людині, якій він належить.

Я відчував, що мені треба негайно помолитися Господу й запитати Його, що ж робити. Відповідь, яка надійшла не відразу, була такою: мені слід пояснити свою проблему

президенту місії. Під час розмови з ним ми обговорили два можливі варіанти. Один полягав у тому, що я можу просто “довіритися Господу”. Другий—я можу поїхати й особисто забрати військовий квиток. Вибір був за мною.

Я не знав, що робити. Я розповів про свої переживання напарнику, і ми були зміцнені, прочитавши цей уривок: “Хіба ви не знаєте, що ви в руках Бога? Хіба ви не знаєте, що в Нього вся сила, і за Його великим наказом земля враз скрутиться, як сувій?” (Мормон 5:23). Цей вірш розвіяв усе моє збентеження. З тієї миті як я його прочитав, я знав, що мій обов'язок—старанно виконувати місіонерську роботу. Моя проблема була в руках Господа.

Трохи пізніше я отримав ще один лист від батьків. Батько написав таке:

“Сину, я знову пішов до працівників військомату, аби спробувати знайти людину, яка могла би допомогти нам вирішити твою проблему. Після розмови з великою кількістю людей мене направили

Мені треба було вибирати: дбати про свої справи самотужки чи передати їх в руки Господа і зосередитися на місіонерському служінні.

в один кабінет. Я прийшов туди, не маючи ні надії, ні сподівань. Найперше, що я побачив—це величезні двері. Вони були відчинені навстіж і біля них стояли на варті два кремезні солдати. Я зібрав усю свою сміливість, зайшов у ті двері і знайшов там той кабінет, куди мене направили. Я постукав і відчув велике хвилювання, але також і те, що мене скеровує Дух Господа.

“Коли я увійшов, то побачив офіцера, який сидів за столом. На його грудях було багато медалей,

а на стінах кабінету висіло багато різнокольорових почесних грамот. Він міцно і урочисто потиснув мою руку й запитав: “Яка мета вашого візиту?”

“У мене є син, який служить на місії,—відповів я.— Через це він не може прийти і одержати свій військовий квиток. Я прийшов дізнатися, чи можу взяти його замість нього”.

“Ні, не можете. Він видається лише тому, кому належить”,—заявив офіцер.

У ту мить Господь просвітив мене Своїм Духом і я сказав: “Пане, під вашим командуванням є багато солдатів, які несуть відповідальність перед вами за виконання своїх обов’язків. Так само й мій син зараз виконує свій обов’язок проповідувати Господню евангелію. Саме зараз він є Господнім воїном”.

Після цих слів той офіцер підвівся і запитав: “Чи є у вас документ, що посвідчує вашу особу? Скажіть прізвище вашого сина”.

Коли я відповів на його запитання, він викликав секретаря і сказав: “Принесіть мені документи цього молодого місіонера”.

Він підписав їх, поставив печатку й передав мені. Більше нічого не вимагалось. Я міцно і з вдячністю потиснув йому руку. Сину, твої документи зараз у порядку і ти маєш висловити свою вдячність Господу за те, що служиш Йому як справжній воїн”.

Після отримання цього листа я подякував Господу за те, що Він скористався Своєю великою силою, щоб заступитися за мене, за Його відповідь на мої молитви і за те, що Він просвітив розум мого батька. Я молюся, щоб ми завжди покладали повну довіру на Господа і ніколи не забували Його обіцяння: “Просіть, і буде дано вам; шукайте, і ви знайдете; стукайте, і буде відчинено вам. Бо кожний, хто просить, отримає; і той, хто шукає, знайде; і тому, хто стукає, буде відчинено” (3 Нефій 14:7–8). ■

Автор живе в Мехіко, Мексика

Як знайти СПРАВЖНІХ ДРУЗІВ і бути СПРАВЖНІМ ДРУГОМ

*Молодь з Оксфорду, Англія, ділиться
думками про справжню дружбу.*

Відтоді, як ви у п'ятирічному віці знайшли свого найкращого друга, і до часу, коли ви познайомилися з новим студентом на занятті з математики, важливо мати справжніх друзів. І як сказано в брошурі *Заради зміцнення молоді*: “Кожному потрібні хороші й справжні друзі. Вони будуть великою силою і благословенням для вас” ([2011], с. 16). Але як вам знаходити хороших друзів і підтримувати стосунки з ними?

Ми запитали молодь в Англії, що означає справжня дружба для них. Познайомтеся з їхніми історіями про справжніх друзів і дізнайтеся, як ті друзі зміцнили їх. Ви, можливо, побачите, що ваші друзі додають великої сили й вам.

ЯКІ ЯКОСТІ МАЄ СПРАВЖНІЙ ДРУГ?

Аарон М.: Я думаю, що ви радієте, зустрічаючись з друзями. Ви піклуєтесь про них і знаєте, що вони піклуються про вас. Ви можете почуватися затишно разом з ними. Ви не відчуваєте, що вам треба бути кимось іншим, коли ви разом з ними.

Лейтон Х.: Це той, хто вас підтримує і втішає.

Медді Х.: Це людина, якій ви довіряєте.

Рейчел П.: Я думаю, що здебільшого справжній друг—це той, хто поруч з вами, хто підтримує вас.

Емма Ф.: Моя найкраща подруга завжди була поруч і завжди приходила мені на допомогу. Коли я залишила школу і перейшла на домашнє навчання, вона почала писати мені текстові повідомлення. Щось на кшталт: “Слухай, як ти там? Нам слід піти прогулятися”. У той час у мене було дуже мало друзів, і зрештою ми стали найкращими подругами. Вона завжди знає, коли мені сумно. Яким чином, я навіть не уявляю, але вона завжди знає про це.

“Ви радієте, зустрічаючись з друзями”.

ЧИМ ДРУЖБА ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ ВІД ПОПУЛЯРНОСТІ?

Сет Х.: Дружба—це щось особисте, популярність безособистісна. У нашій школі ми виділяємо в окрему групу людей, яких ми називаємо “популярними” з огляду на їхні спортивні захоплення або, якщо казати про хлопців, зі скількома дівчатами він ходив на побачення. Але я думаю, що ви можете знайти багато дійсно хороших друзів. Тож якщо ви хороша людина, то можете також бути популярним. Вважаю, що люди, які залишаються популярними найдовше—це ті, які є хорошими друзями.

Емма Б.: Вважаю, що це те, як ви ставитесь до інших людей, бо я знала багато популярних людей, які були дуже грубими, і у них не було багато друзів. Але я також знала кількох людей, які були популярними, але добре ставилися до кожного. Думаю, що в цьому полягає велика різниця. Вважаю, що важливим є ваше ставлення до людей. Ви не можете думати, що люди гірші за вас, бо вони такими не є.

Айзек П.: На мій погляд, якщо у вас є хороші друзі, вони будуть вашими друзями незалежно від того, що думають про вас інші. Це те, що ви робите, якщо ви друзі.

Грейс С.: Друзі тримаються разом, і їм можна довіряти.

ЯК ВАШІ ДРУЗИ ВАС ПІДТРИМУЮТЬ?

Ханна П.: Мої друзі приходили на концерт, коли виступав хор, у якому я співаю.

Андрю С.: Мій друг дуже допоміг мені в футболі.

Белла Ф.: На одному з занять курсу з вивчення релігій ми пішли на екскурсію до одного з будинків зборів нашої Церкви, і там були всі місіонери. Було цікаво. Я також подумала, що це був дуже гарний спосіб вирішити, хто мені буде хорошим другом, бо було видно, хто дійсно поважає релігійні погляди інших людей. Вони казали приблизно так: “О, то ви не вживаєте грубих слів?” І вони казали: “Гаразд, я не буду вживати грубих слів у твоїй присутності” або щось подібне. Ми поговорили про те, що ми не п’ємо кави та про інше, і вони казали: “Гаразд, нам не слід ходити до кав’ярні”. Вони дійсно виявляли велику повагу.

Емма Б.: Мої друзі дуже відкрито говорили про мою релігію і казали приблизно так: “Знаєш, я не обов’язково вірю в те, у що віриш ти, але я повністю готовий зрозуміти твої вірування, аби знати, що ти знаєш і у що віриш, аби я міг допомогти тобі залишатися сильною”.

Калвін Б.: З того часу як я переїхав, я ще добре не роззнаюмився з учнями в школі. Тож усі, кого я знаю, це люди з Церкви. Коли ми беремо участь у заході для молоді, вони дуже добре до мене ставляться.

Емма Ф.: Коли я переїхала сюди, у мене не було багато друзів у Церкві, бо у нашому приході не було багато молодих жінок. Зрештою я знайшла подружку на церковному заході, і я повністю змінила своє ставлення до відвідування заходів. Згодом вона познайомила мене зі своїми друзями, і потім у мене з’явилися друзі в Церкві, що дуже допомогло.

“Вони з повагою ставляться до релігії інших людей”.

“В кінці першого дня всі вже знали моє ім’я”.

ЗНАХОДЬТЕ ДРУЗІВ, ЯКІ ЦІНЮТЬ ТЕ, ЩО Є НАЙВАЖЛИВИШИМ

“Для вашого успіху і щастя велике значення має порада:

“Обережно обирайте друзів”. Ми схильні ставати схожими на тих, ким захоплюємося, а, як правило, це наші друзі. Ми повинні спілкуватися з тими, хто, як і ми, не будувати плани задля тимчасового комфорту, досягнення дрібних цілей чи задоволення нищих амбіцій, а цінити найважливіше, хто прагне вічних цілей”.

Томас С. Монсон, “Будь взірцем”, Ліягона, трав. 2005, с. 113.

ЯК ВИ ЗНАХОДИТЕ ДРУЗІВ?

Уільям С.: Коли хтось каже “Привіт” і у вас зав’язується розмова, то згодом ви стаєте друзями.

Джеймс П.: Особисто я знаходжу друзів на заходах. Наприклад, коли я їздив до Америки на канікули, то брав участь у футбольному таборі Університету Бригама Янга. Я нікого там не знав. Але в кінці першого дня всі вже знали моє ім’я. Тож треба просто брати участь у заходах, обідати разом або допомагати одне одному

Сет Х.: Взаємна зацікавленість—вас цікавить те, що цікавить ще когось. Коли ви разом робите щось реальне—саме так і починається дружба.

СПРАВЖНІЙ ДРУГ ...

Греїс С.: Справжній друг—це людина, яка знає тебе.

Ендрю С.: Справжній друг—це той, на кого завжди можна покладатися.

Джеймс П.: Думаю, що це людина, яка тебе розуміє.

Лейтон Х.: Ви можете бути впевнені в собі, коли ви поруч з ним.

Калвін Б.: Справжній друг завжди підтримує.

ЧОГО ВИ НАВЧИЛИСЯ ВІД СПРАВЖНИХ ДРУЗІВ?

Аарон М.: Бути справжнім другом. Ти не матимеш справжніх друзів, якщо сам не є таким. Якщо друзям не подобаються твої норми, вони насправді не є твоїми друзями, і в дійсності не будуть поруч у потрібну мить.

Айзек П.: Слухайте, що вони кажуть. Коли вони розмовляють, звертайте увагу на те, що вони кажуть. По-справжньому зосереджуйте свою увагу на них і будьте поруч в потрібний момент.

Емма Б.: Ознака хорошого друга—щось пропонувати. Іноді просто запитати: Як справи? Це також можуть бути незначні запитання. Незначне і є саме тим, що дійсно має значення.

Джеймс П.: Ви також можете бути більш відкритими, запрошуючи людей до свого кола друзів і знайомлячись з іншими друзями. Ви можете залишатися хорошим другом.

“По-справжньому зосереджуйте свою увагу на них і будьте поруч в потрібний момент”.

СПРАВЖНІЙ КОНТАКТ

Усмішка другу в реальному житті дійсно має значення.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА СТОКЕРА

МОЄ ПЕРШЕ ВІДВІДУВАННЯ ХРАМУ

Я хотів сам поїхати до храму, а не лише слухати, як інші люди розповідають про свій досвід.

Матіас Педраса

Коли мені було 16 років, президентство колу оголосило, що наш кіл поїде до храму в Буенос-Айресі, і мене також запросили в поїздку. Я заощаджував гроші й багато працював, щоб бути гідним отримання храмової рекомендації.

Після того як я отримав рекомендацію, мене з усіх боків оточили спокуси, поступившись яким я перестав би бути гідним храмової рекомендації. Але я мав бажання поїхати до храму. Я не хотів лише слухати, як інші розповідають про свій досвід або свідчать про храм; я хотів здобути власний досвід і свідчення.

Настав вечір від'їзду. Навіть перед тим як сісти в автобус, я думав про те, щоб не їхати, але

все ж таки не піддався. Упродовж 10-годинної подорожі я сидів біля члена Церкви, який був дуже дружельюбним. Йому було років 60. Він розповів мені про свою дружину і про те, який він щасливий, що пройшов крізь ті випробування, що йому випали в житті.

Я почав розповідати йому про своє життя і про те, як я почувався дуже самотнім, оскільки багато людей віддалилися від мене через те, що я сповідую Бога. Він сказав мені: “Бог дасть тобі чудового друга, і той друг буде завжди поруч. Не забувай про це”. Після того як він сказав ці слова, я відчув спокій і мир, оскільки відчував, що сказане ним—істина.

Коли я увійшов у храм, важкість, яку я відчував, зникла. Я відчув, ніби мене хтось духовно обняв і сказав: “Я радий тебе бачити, сину. Я на тебе чекав”.

Я відчував, що храм—це дійсно дім Бога, а не просто красива будівля. Після виконання кількох хрищень і конфірмацій я вийшов на вулицю. Я відчув, що мої тягарі знову зі мною, але тепер я відчував, що в мене є сила їх нести.

Я знаю, що коли ми готуємо себе, передаємо все у руки Бога та докладаємо найкращих зусиль, аби увійти до храму—це і є тим, що від нас очікується. Тоді Бог щедро нас благословляє. ■

Автор живе в місті Кордоба, Аргентина.

**Президент
Генрі Б. Айрінг**
Перший радник
у Першому
Президентстві

ВІДНОВЛЕННЯ КЛЮЧІВ СВЯЩЕНСТВА

Спаситель побудував Свою Церкву на основі апостолів і пророків, які тримали всі ключі священства на землі в той час.

Багато років тому я виступав у стародавньому амфітеатрі в Ефесі. Яскраве сонце освітло землю, де стояв і проповідував апостол Павло. Темою мого виступу був Павло—апостол, покликаний Богом.

Присутніми були сотні святих останніх днів. Вони сиділи рядами на кам'яних лавах, на яких сиділи ефесяни більше тисячі років тому. Серед них були два сучасні апостоли, старійшина Марк Е. Пітерсен і старійшина Джеймс Е. Фауст.

Я ви здогадалися, я старанно готувався. Я прочитав Дії святих апостолів і послання Павла і його товаришів-апостолів. Я читав і розмірковував над посланням Павла до ефесян.

Я щосили намагався вшанувати Павла і його чин. Після виступу багато людей сказали мені щось приємне. Обидва сучасні апостоли були щедрими на зауваження. Але потім старійшина Фауст відвів мене вбік і з усмішкою лагідним голосом сказав: “Виступ був хорошим. Але ти обійшов найважливіше, що міг сказати”.

Я запитав, що саме. Лише через кілька тижнів він погодився сказати. Його відповідь відтоді стала для мене вченням.

Він сказав, що я міг нагадати людям, що якби святі, які слухали Павла, мали свідчення про цінність і силу ключів, які він тримав, можливо, апостолів не треба було б забирати з землі.

Це повернуло мене до листа Павла до ефесян. Я побачив, що Павло хотів показати людям цінність ланцюжка ключів священства, що простягався від Господа

через Його апостолів до них, членів Господньої Церкви. Павло намагався зміцнити свідчення про ці ключі.

Павло свідчив ефесянам, що Христос був на чолі Його Церкви. І він учив, що Спаситель побудував Свою Церкву на основі апостолів і пророків, які тримали всі ключі священства на землі у той час (див. Ефесянам 2:19–20).

Священство було відновлено

Незважаючи на ясність і силу переконання його вчення і його прикладу, Павло знав, що прийде відступництво (див. Дії 20:29–30; 2 Солунянам 2:2–3). Він знав,

що апостолів і пророків буде забрано з землі. І він знав, що одного великого дня у майбутньому вони будуть відновлені. Він написав про цей час ефесянам, кажучи, що зробить Господь: “Для урядження виповнення часів, щоб усе об’єднати в Христі,—що на небі, і що на землі” (Ефесянам 1:10).

Павло передбачив священнослужіння пророка Джозефа Сміта, коли небеса знову відкриються. Це сталося. Іван Христитель прийшов і дарував смертним священство Ааронове і ключі служіння ангелів і хрищення зануренням для відпущення гріхів (див. УЗ 13).

Давні апостоли і пророки повернулися і дарували Джозефу ключі, які тримали у земному житті (див. УЗ 110). Смертних було висвячено у святе апостольство в лютому 1835 року. Ключі священства були дані Дванадцятьом апостолам наприкінці березня 1844 року.

Кожен пророк після Джозефа, від Бригама Янга до Президента Монсона, тримав і використовував ці ключі і мав святе апостольство.

Віра і ключі священства

Як і в часи Павла, сила цих ключів священства, в тому, що стосується нас, вимагає нашої віри. Ми повинні знати через одкровення, що ті, хто веде нас і служить нам, тримають ключі священства. Для цього потрібне свідчення Духа.

А це залежить від нашого свідчення про те, що Ісус є Христос і що Він живе і керує Своєю Церквою. Ми повинні також особисто знати, що Господь відновив Свою Церкву і ключі священства через пророка Джозефа Сміта. І ми повинні мати запевнення від Святого Духа, часто оновлюване, що ці ключі передавалися безперервно і

були передані сучасному пророку, і що Господь благословляє і скеровує Свій народ через лінію ключів священства, що сягає через президентів колів і округів, єпископів і президентів філій до нас, ким би ми не були і наскільки далеко не жили від пророка й апостолів.

Довіряти обраним Господнім служителям

Щоб міцно триматися у Господній Церкві, ми можемо і повинні навчити свої очі впізнавати силу Господа у служінні людей, яких Він покликав. Ми повинні бути гідними супроводу Святого Духа. І ми повинні молитися, щоб Святий Дух допоміг нам бачити, що люди, які ведуть нас, мають цю силу. У мене відповіді на такі молитви найчастіше приходять, коли я сам повністю задіяний у служінні Господу.

Ми можемо діяти, щоб підготуватися до одкровення, яке дає нам знання, що ключі передаються Богом від однієї особи до іншої. Ми можемо намагатися відчувати це знов і знов. І повинні робити це, щоб отримати благословення, які Бог підготував для нас, та які Він бажає, аби ми запропонували іншим людям.

Відповідь на вашу молитву навряд чи буде такою вражаючою, як тоді, коли Бригам Янг виглядав як пророк Джозеф, що загинув як мученик¹. Але вона може бути такою ж переконливою. І з цією духовною впевненістю прийде спокій і сила. Ви знов знатимете, що це Його істинна і жива Церква, що Він скеровує її через Своїх висвячених слуг і що Він піклується про нас.

Якщо достатня кількість нас проявить віру й отримає цю впевненість, Бог надихне тих, хто веде нас, і цим благословить наше життя і наші сім'ї. Ми станемо

такими, якими Павло хотів бачити тих, кому він служив: “Збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос” (Ефесянам 2:20). ■

З виступу на жовтневій генеральній конференції 2004 р.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. *Учення і Завіти та історія Церкви. Путівник для навчання студентів семінарії* (2001), с. 155.

“Моя подруга каже, що не вірить у Бога. Як я можу ділитися з нею євангелією?”

Є багато способів того, як розповісти їй про євангелію. Ваше власне життя—це один з найкращих способів. Ви є “прикладом для вірних” у вчинках, одязі, мові та ставленні до інших (див. 1 Тимофію 4:12). Не забувайте про таке:

- Намагайтеся допомагати своїй подрузі не тому, що маєте якісь приховані мотиви або очікування, а з почуття любові та поваги.
- Будьте чесними та щирими у своїх вчинках.
- Поважайте її свободу вибору.

Діліться з нею євангелією з урахуванням того, чому вона не вірить в Бога. Деякі люди виховувалися в нерелігійному середовищі. Інші—готові повірити, і вони розвиватимуть віру, навчаючись молитися і вивчаючи Писання. А ще інші, можливо, колись вірили в Бога, але потім мали випробування у житті, і через це їм стало важко вірити. Спробуйте зрозуміти, яка ситуація у вашої подруги. Моліться, щоб знати, як їй допомогти.

Ви можете зрозуміти її вірування, поговоривши про те, що її надихає і що дійсно є для неї важливим. Знайдіть з подругою спільну мову. Наприклад, якщо вона вірить у те, що служіння—це хороша ідея, ви можете запросити її на проєкт служіння у вашому приході.

Навіть якщо ваша подруга не стане віруючою відразу ж, вона залишається хорошою людиною. Якщо вона позитивно впливає на вас, продовжуйте товаришувати з нею. Дослухаючись до спонукань Духа, продовжуйте запрошувати її до церкви і закликати більше дізнаватися про те, чому Бог важливий у вашому житті, оскільки одного дня вона буде готова повірити.

Моліться за свою подругу

Коли я готувався до місії, у мене було багато друзів, які казали, що вони не вірять у Бога. Коли я чув, як вони це кажуть, я почав за них молитися. Вони можуть не вірити в Бога, коли ми промовляємо молитву, але якщо ми дійсно віримо в Бога, нашу любов до Нього помітять інші люди. Наш приклад допомагає іншим зрозуміти, що Бог дійсно благословляє нас, що Він існує і що Він нас любить.

Емануель Л., 18 років, штат Мехіко, Мексика

Будьте прикладом

Коли я був молодшим, то вважав, що єдиний спосіб навчати євангелії—це відкрито її проповідувати, однак я глибоко помилявся, бо є безліч способів ділитися євангелією. З досвідом я зрозумів, що якщо ви є прикладом Христа в усьому, що робите, то будете здивовані, як багато людей дивиться на вас і вірить вам. За багатьох обставин вчинки дійсно є більш промовистими, ніж слова. Скеруйте та навчайте прикладом.

Аммон В., 18 років, шт. Аризона, США

Діліться своїм свідченням

Євангелія змінює життя людей. Один зі способів ділитися нею з подругою—це розповідати, чому ви відчуваєте, що Бог існує. Наприклад, Він творить чудеса, які відбувалися і продовжують відбуватися з вами—хоча б той простий факт, що ви прокидаєтеся кожного ранку. Ваш приклад для неї буде великим свідченням того, що ви щасливі

завдяки знанню про Божу любов і життю за євангелією.

Вікторія С, 18 років, Піауї, Бразилія

Поговоріть про природу

Якщо ваша подруга не вірить у Бога, ви можете поговорити про природу, бо все свідчить, що є Бог (див. Алма 30:44). Ви можете також молитися за неї і вивчати з нею Писання, наприклад, Псалми 18:2. Я знаю, що Святий Дух допоможе їй здобути свідчення про нашого Небесного Батька.

Софі К., 17 років, Кіншаса, Демократична Республіка Конго

Почніть розмову на євангельську тему

Ви можете ділитися євангелією багатьма способами. Перше, просто молитися і поститися за людей, щоб їхні серця могли відкритися для євангелії. Потім наступного разу, коли ви з ними зустрінетеся, торкніться тем і питань, які приведуть до розмови про євангелію. Обов'язково запросіть їх до церкви або на заходи, і, найголовніше, будьте дружелюбними. Хто знає, можливо одного дня вони охрестяться разом зі своєю сім'єю.

Валері К., 14 років, шт. Невада, США

Навіщо розповідати?

Пам'ятайте, чому ви хочете, щоб вона повірила в Бога. Ми не просто розповідаємо про це людям через те, що хочемо, аби вони стали членами Церкви. Ми це робимо,

бо вони в буквальному розумінні наші брати і сестри. Чому ви хочете, щоб ваші друзі повірили в Бога? Тримайте це питання в голові, молитесь про силу й милосердя, будьте щирими і якщо вони все ще відмовляються, тоді будьте готові з повагою поставитися до їхньої свободи вибору. Можливо, також, вони ще не готові. Але я обіцяю, що якщо ви щиро прагнете, аби вони дізналися про Бога, оскільки ви їхня подруга, вони будуть слухати. Після цього вибір залишається за ними, і ми не можемо їх засуджувати за їхній вибір.

Старійшина Еліот, 20 років, Японська Саппорська місія

Діліться своїм світлом

Будьте для неї прикладом. Допоможіть їй наблизитися до Бога, ділячись своїм досвідом і свідченням. Будьте ангелом, якого вона вбачатиме у вас завдяки вашому світлу та впливу. Допоможіть їй побачити любов нашого Небесного Батька до неї, але не тисніть на неї.

Мейсон Е., 16 років, шт. Аризона, США

ЯК ЗДОБУТИ СВДЧЕННЯ

“Як людина здобуває те, що ми називаємо свідченням?”

Перший крок до отримання будь-якого знання—це сильне бажання пізнати. Коли йдеться про духовне знання, наступний крок полягає у тому, щоб запитати Бога у щирій молитві. ...

Коли у нас є бажання і ми шукаємо, то маємо пам'ятати, що отримання свідчення—це не пасивний процес, а процес, коли від нас очікують виконання певної роботи. Ісус навчав: “Коли хто хоче волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я” (Іван 7:17)”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Свідчення”, Ліягона, трав. 2008, с. 27.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Я постійно порівнюю себе з іншими, особливо з тими, у кого, як здається, довершене життя. Як мені здобути більше впевненості?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 липня 2017 року на сайт liahona.lds.org (клацніть на “Submit an Article” (Надіслати статтю), або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org).

Будь ласка, додайте наступну інформацію: (1) ПІБ, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

ВАША ОСОБИСТА ЛІЯГОНА

Як би було чудово мати духовний GPS навігатор, який би вас скеровував! Якщо у вас є патріарше благословення, ви такий маєте.

Річард М. Ромні

Співробітник редакції церковних журналів

Ноді здається, що так важко іти життям. Так багато всього важливого має відбутися у вашому житті у наступні кілька років: готуватися до храму, ділитися євангелією, вибрати навчальний заклад і кар'єру. І ви лише підліток! Хіба не було б чудово, подібно до Легія, знайти Ліягону біля своїх дверей—засіб, який неодмінно буде тримати вас на шляху, якщо ви будете користуватися ним?

Насправді є вже багато ресурсів, які будуть скеровувати вас у житті: молитва, Писання, порада батьків і провідників, спонування Святого Духа, генеральна конференція і список можна продовжувати. Але є ще один ресурс, який можна додати до вашого списку—особиста Ліягона, яка називається патріаршим благословенням. Це особисте одкровення для вас від Небесного Батька, який знає вас з часів ... та, зрештою, всю вічність.

Погляньте на своє патріарше благословення як на духовний GPS навігатор, яким, по суті, воно і є. Патріарше благословення не лише допомагає вам дізнатися, *ким* ви є і *де* ви є; воно також може допомогти

вам зрозуміти, *чому* ви тут і *куди* вам слід прямувати. Але пам'ятайте, щоб ваше патріарше благословення вас скеровувало, необхідно застосовувати ті самі принципи, завдяки яким діяла Ліягона Легія: бути старанними і дослухатися (див. 1 Нефій 16:28; Мосія 1:16).

Дослухатися і бути старанними

Що означає дослухатися і бути старанними? *Дослухатися* означає не лише чути, що кажуть, але і звертати на це увагу. Споріднене слово—*слухати*, що означає чути і слухатися. Аби патріарше благословення стало Ліягоною для вашого життя, ви повинні не лише читати його, але також жити за ним.

“Писання, які велися в усі розподіли часів, навчають, що ми виявляємо свою *любов* до Бога, коли *слухаємо* Його заповіді і *дотримуємося* їх,—сказав президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятиох Апостолів.— Ці дії тісно переплетені. Насправді гебрейська мова Старого Завіту в більшості випадків використовує однакове слово, коли йдеться про *слухати* (Господа) і *виконувати* (Його слово)”¹.

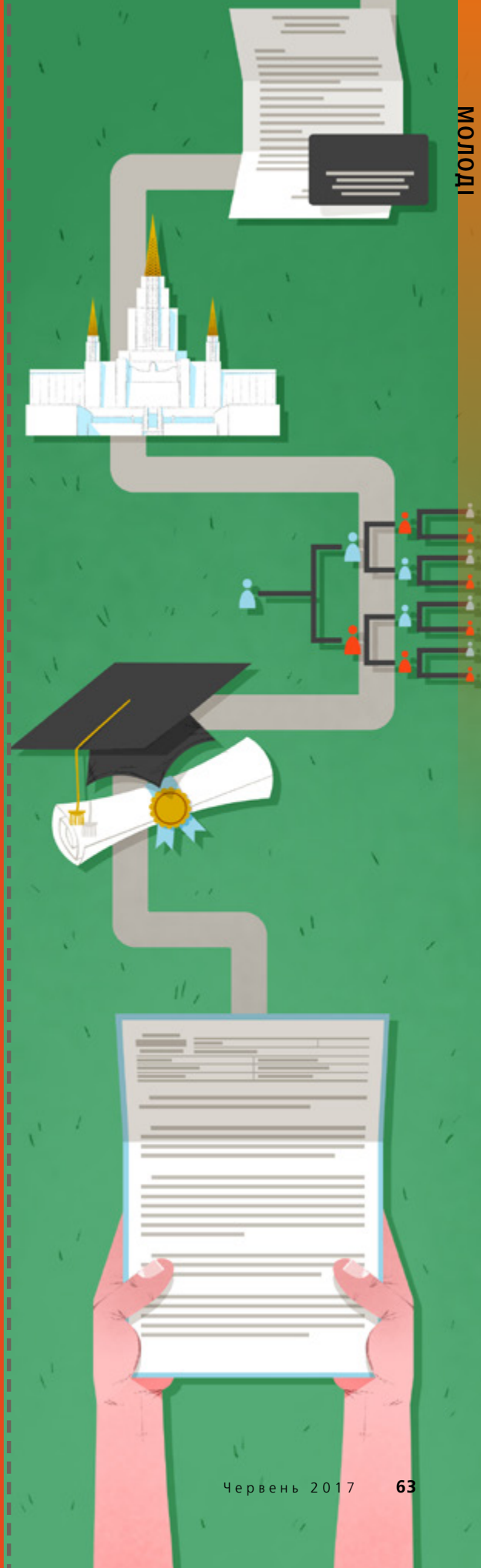
Старанність—це ще один ключ, який допомагає навчатися за допомогою патріаршого благословення. Бути старанним означає бути сумлінним, уважним і наполегливим. Це означає постійно і незмінно докладати зусиль. “Дізнатися, що Господь чекає від тебе, скласти план, як це виконати, [і] діяти за своїм планом”,—сказав президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві².

Якщо ви хочете, щоб ваше патріарше благословення стало вам у пригоді, вивчайте його ревно і енергійно; складіть план, як будете за ним діяти, і втілюйте цей план.

Приклад для наслідування

Алма молодший, даючи настанови своєму сину Геламану, сказав, що Ліягона—це “символ”, тобто приклад, який ми маємо наслідувати у своєму житті. В Алма 37:38–45 він каже:

1. Її було підготовлено Господом, щоб показувати, подібно до компаса, яким шляхом іти.
2. Вона діяла відповідно до віри в Бога, що давало можливість мати “багато ... чудес, здійснюваних силою Бога, день у день”.

3. Вона використовувала “незначні засоби” для здійснення “дивовижних справ”.
4. Коли Легій і його сім'я забували виявляти віру і старанність, тоді “дивовижні справи припинялися”, і “вони не просувалися у своїй мандрівці”.
5. Коли вони відволікалися, то не прямували правильним курсом.
6. Легко дослухатися до слів Христа, які вказують прямий шлях.

Ці самі принципи є дійсними для вашого патріаршого благословення. “Шлях уготований, і якщо ми подивимося, ми зможемо жити вічно” (Алма 37:46). ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Russell M. Nelson, “Listen to Learn”, Apr. 1991 general conference.
2. Генрі Б. Айрінг, “Діяти з усією старанністю”, квітнева генеральна конференція 2010 року.

ЩОБ ВЕСТИ ВАС

“Ваше патріарше благословення—це ваша особиста Ліягона, яка вказує курс і скеровує на шляху”.

Президент Томас С. Монсон, “Про духовну підготовленість”, Ліягона, лют. 2010, с. 5.

З ТОЧКУ ЗОРУ ПАТРІАРХІВ

Ми попросили чотирьох патріархів відповісти на запитання про патріарші благословення. Ось їхні відповіді:

Чому так важливо отримати патріарше благословення?

“Коли ми приходимо на збори, на заняття, в семінарію, нас навчають тих самих доктрин, принципів і того, що очікується від усіх членів Церкви. Але коли ми отримуємо патріарше благословення, воно не поширюється на всіх—воно лише для вас. У ньому не йдеться про те, що вам слід робити, але про те, що ви можете робити з огляду на свої якості або дари, які є божественними за походженням. Патріарше благословення—це матеріальний доказ того, що у вас є унікальні особисті стосунки з Небесним Батьком, Який любить вас і бажає, щоб ви повернулися в Його присутність”.

—Клейн А. Стіг, кіл Реймонд в Альберті, Канада

Чи можу я розповідати про своє благословення іншим людям або порівнювати моє благословення з їхніми?

“Патріарші благословення є священними і особистими. Їх можна показувати найближчим членам сім’ї, але не давати іншим людям і не просити їх тлумачити ваше патріарше благословення. Можливо, буде час у вашому житті, коли під час розмови з іншими людьми вам пригадається думка чи фраза з вашого благословення. Можливо, буде доречно поділитися нею—не для того, щоб вихвалитися чи пишатися, але скористатися цією фразою як посланням надії та підбадьорення”.

—*Кім Л. Стейплтон, кіл Картесвіль у Джорджії, США*

Чому важливо знати свій родовід?

“Це допомагає вам зрозуміти, що історії, написані в Біблії, не просто історії про якихось людей і про те, коли вони жили. Їхні історії стають частиною історії всіх людей—людей, які жили і все ще живуть. Ми можемо краще зрозуміти їхню роль і нашу роль, коли дізнаємося про свій спадок. Господь хоче, щоб Його народ знав, ким він є”.

—*В’ячеслав В. Протопопов, Московський Російський кіл*

Як мені підготуватися, щоб отримати його?

“Спаситель є досконалим взірцем підготовки. Почнемо з того, чого Він нас навчав: найперше—молитва і піст (див. Матвій 14:23); друге—вивчення Писань готують нас до отримання і розуміння особистого одкровення”.

—*Еміль Е. Байлі, Паризький Південний Французький кіл*

Як я можу знати, що настав мій час отримати патріарше благословення?

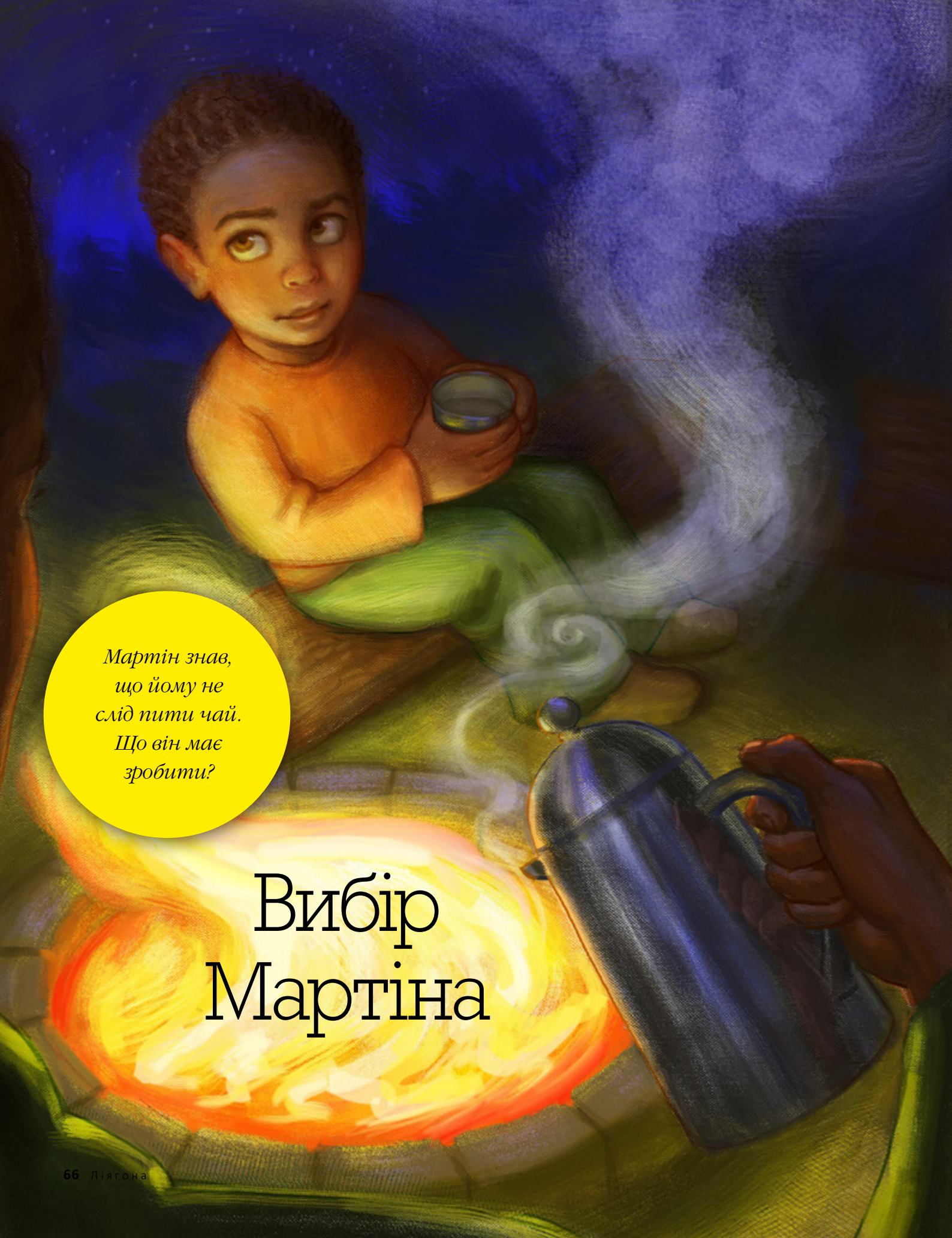
“Нещодавно я зустрівся з молодою дівчиною. Вона розповіла, як певний час думала про те, щоб зустрітися зі своїм єпископом [аби поговорити про рекомендацію для отримання патріаршого благословення]. Вона поговорила про своє бажання з батьками, постилася і молилася, аби знати, коли вона буде готова. Вона сказала, що на початку нашої розмови вона все ще хвилювалася, не знаючи напевно, чи вона вже готова, але зазначила, що останнім часом відчувала спокій, коли думала про зустріч зі мною. Я сказав їй: “Це і є відповідь для тебе. Дух приніс той спокій у твоє серце”.

—*Кім Л. Стейплтон, кіл Картесвіль у Джорджії, США*

Як натхнення допомагає патріархам?

“Пам’ятаю перший раз, коли я давав патріарше благословення. Звичайно, я розмірковував, навчався і готувався духовно. Я хвилювався, але коли настала мить, Дух наповнив кімнату і прогнав усі страхи й ніяковість. Дух допоміг мені чути слова, які надходили в серце”.

—*В’ячеслав В. Протопопов, Московський Російський кіл*

An illustration of a young boy with dark skin and curly hair, sitting on a log. He is holding a small cup in his left hand and looking thoughtfully to the right. In the foreground, a hand is pouring water from a silver kettle into a cup. The kettle sits on a fire, with steam rising from it. The background is a dark, starry night sky.

*Мартін знав,
що йому не
слід пити чай.
Що він має
зробити?*

Вибір Мартіна

Ліндсі Теннер і Бетані Бартолом'ю

Грунтується на справжніх подіях

“Будь вірним ти усюди й завжди” (Збірник дитячих пісень, с. 81).

Мартін повільно прокинувся. Мама трусилася його за плече.

“Мартіне,— сказала вона,— час прокидатися”.

Мартін потер очі, аби прогнати сон. Небо все ще було темним, але він знав, котра була година. Його сім'я прокидалася о 5:30 кожного ранку, щоб читати разом Книгу Мормона. Не завжди було легко підніматися так рано.

Мартін вислизнув з ліжка і повільно пішов у вітальню. Він потягнувся і широко позіхнув. Його брати і сестри також мали сонний вигляд, але всі вже зібралися.

Кожен читав по 5 хвилин. Спочатку Мартіну хотілося повернутися в ліжко. Але він продовжував слухати. З кожним віршем він почувався краще. Коли вони закінчили читання, Мартін відчув духовну силу.

А духовної сили Мартін потребував кожного дня. У Кенії було лише кілька членів Церкви його віку, і всі вони жили далеко. Після школи Мартін ходив у клуб для хлопчиків, організований католицькою церквою. Одного тижня всі члени клубу вирушили разом у похід.

Мартіну було так весело. Він співав походні пісні. Він рубав дрова. Він навіть допомагав розводити багаття.

Але на другий день один з керівників походу приніс чайник. “Зараз будемо пити чай”,— сказав він.

Усі хлопчики зраділи. Вони пили чай у себе вдома під час святкувань. Тож всі взяли чашки і чекали, коли їхній керівник їх наповнить.

Мартін трохи заперечив. Він знав, що йому не слід пити чай. Але він не хотів образити друзів.

Потім він згадав, що відчував, коли дотримувася заповідей. Коли його сім'я дотримувалася настанов від пророка і читала разом Книгу Мормона, він відчував радість. Коли вони цього не робили, він не почувався таким щасливим.

Мартін знав, що має робити.

“Ні, дякую,— сказав він керівникові, коли той

підійшов, щоб наповнити чашку Мартіна.— Я не хочу пити чай”.

Керівник здивувався, але дозволив Мартіну пити воду, в той час як усі хлопці пили чай. Хтось із хлопців захотів дізнатися, чому Мартін не п'є чай, але ніхто не сміявся з нього. Мартін був щасливий. Він знав, що, дотримуючись Слова мудрості, він буде фізично сильним. І він був радий, що має достатньо сили чинити правильно. ■

Автори живуть у штаті Юта, США.

ВП

ЗАВДАННЯ

“Я зберігатиму розум і тіло священними і чистими, а також не вживатиму шкідливих для мене речовин”
(Мої євангельські норми).

Прочитайте Слово мудрості в книзі Учення і Завіти 89 і знайдіть, що, як там сказано, є корисним для вас.

Зробіть перелік шкідливих речовин, які ви не будете ні їсти, ні пити.

Запитайте батьків або провідників, як вони утримують свій розум у святості й чистоті.

Я зобов'язуюсь ...
_____

Зроби ляльку, знайди друга

Джордан Райт, шт. Юта, США

ПРИВІТ!

Мене звать Джексон.
Я живу в Німеччині,
а це мій брат Йосія
і моя сестра
Кора Джейд.

1

ЧУДОВА ІДЕЯ

Багато людей приїжджає в Німеччину, коли вони не почуваться в безпеці у своїй країні. Їх називають біженцями. У таких дітей немає іграшок, тож я поділився своїми. Потім мені спала на думку чудова ідея. Я запитав у мами, чи ми можемо зробити для них ляльки.

2

ШИТИ З МАМОЮ
 Я люблю шити з мамою. Я натискував на педаль швейної машини і набивав ляльки наповнювачем.

3

РАДІСНІ ЗАПИСКИ

Моя сім'я збрала одяг та іграшки, щоб передати біженцям. Ми намаювали для них малюнки, зобразивши те, що приносить нам радість.

6

ІСУС ЛЮБИТЬ НАС

Діти, з якими ми познайомилися, багато в чому подібні до нас. Усі ми любимо співакти, отримувати іграшки та гратися на вулиці. Я знаю, що Ісус їх любить, і Він любить мене.

4

НОВІ ДРУЗИ

Ми понесли ляльки у табори для біженців і роздали їх дітям. Мені подобається знаходити нових друзів!

ІДЕЇ ДЖЕКSONA

- Завжди шукайте людей, яким ви можете допомогти.
- Уявіть, що ви добрий ельф, і таємно комусь послужіть.
- Зробіть ляльки для дітей, у яких немає іграшок.

Ви можете знайти більше ідей щодо того, як послужити біженцям у вашій місцевості, зайшовши на сайт lds.org/go/61775.

5

Я—БОЖЕЄ ДИТЯ

Вони співали для нас пісні, а ми для них грали на інструментах. Деякі люди, які були сумними, усміхалися, коли ми співали "Я Божее дитя". У мене були дуже приємні почуття.

Як ви наслідуете Ісуса, виявляючи любов? Надішліть нам серце зі своєю історією та фотографією разом з дозволом від ваших батьків. Надішліть це за допомогою liahona.lds.org (клацніть "Submit an Article"), або електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org.

Книга Заповідей

*Виріжте ці фігурки, щоб поділитися
оповіданнями з історії Церкви!*

Мері Елізабет і Керолайн Роллінз

Слова, які Ісус Христос промовляв Джозефу Сміту, називаються одкровенням. Деякі з цих одкровень були опубліковані у Книзі Заповідей. Коли цю книгу друкували, деякі люди дуже розгнівалися на членів Церкви, які приїхали жити у їхнє місто. Вони викинули друкарський прес на вулицю. Дві сестри, яких звали Мері Елізабет і Керолайн Роллінз, зібрали стільки сторінок Книги Заповідей, скільки змогли. Вони побігли на кукурудзяне поле, щоб сховатися від розлючених чоловіків, і Небесний Батько захистив їх. Одкровення з Книги Заповідей пізніше увійшли до книги Учення і Завіти. ■

Знайди більше фігурок персонажів з історії Церкви на сайті iahona.lds.org.

НАША СТОРІНКА

Jesus es mi luz

"Ісус—моє світло", Біанка В., 6 років, пров. Тундама, Колумбія

Ці діти Початкового товариства з Галісії, Іспанія, провели захід Початкового товариства на тему "Я знаю, що Писання істинні". Вони грали в ігри, пов'язані з Писаннями, вивчаючи та запам'ятовуючи євангельські істини. Діти надягали на себе обладунки, щоб дізнатися про Божу зброю. Вони також "ловили на вудку" Уложення віри й розігрували за ролями сон Легія.

Коли я збирався охреститися, то трохи хвилювався. Але коли увійшов у воду, то відчув велику радість.

Томас Б., 8 років, Монтевідео, Уругвай

Японський храм у Саппоро, Харада К., 8 років, префектура Канагава, Японія

Старійшина
Д. Тодд
Крістофферсон
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Чому батько є таким важливим?

Небесний Батько є нашим Батьком. Він любить нас досконало, і Він працює над тим, щоб допомогти нам бути щасливими і повернутися до Нього.

За Його планом батько має любити свою сім'ю, захищати її і піклуватися про неї. Батьки й матері є рівними партнерами.

Найважливіша робота батька—навчати своїх дітей любити Небесного Батька і бути відданими Йому.

Якщо ваш батько не живе з вами, це жодним чином не применшує вашу важливість або цінність. Небесний Батько може допомогти вам стати праведним батьком або матір'ю в майбутньому.

Старійшина
Майкл Т.
Рінгвуд
Сімдесятник

Бути схожим на Шиблона

“Я кажу тобі, сину мій, що я вже мав велику радість у тобі через твою вірність, і твою старанність” (Алма 38:3).

Моїм героєм з Книги Мормона є Шиблон. Він був дійсно хорошим. Він не переймався тим, що про нього подумують інші люди. Він переймався лише тим, щоб бути послухним Небесному Батькові. Його батько, Алма молодший, довіряв йому. Алма так радів, що Шиблон дотримувався заповідей змолоду (див. Алма 38:2).

І Шиблон постійно вибирав правильно. Він допомагав іншим, бо любив їх і любив Бога. Він робив те, що правильно, бо знав, що це правильно. Він не прагнув отримати нагороду.

На місії в Кореї я служив з місіонером, який був дуже схожий на Шиблона. Він був вірним і слухався Небесного Батька. Але інші місіонери не вважали його хорошим місіонером. Я хотів, аби вони знали, що вони помилялися стосовно нього! Але мій президент місії сказав: “Небесний Батько знає, що він хороший місіонер, і я це знаю. А тепер

і ти знаєш також, тому решта не має значення”.

Ми можемо думати, що надто важко бути як Шиблон і робити те, що правильно просто тому, що це правильно. Але євангелія може нам допомагати! Коли нас христять, ми починаємо ставати кращими людьми. Коли ми причащаємося, ми поновлюємо свої завіти. Ми можемо стати такими, якими нас хоче бачити Небесний Батько. ■

МОЛІТВА

Шеррі Гевін

Ґрунтується на справжніх подіях

Одного спекотного дня Різі та Чейні запросили Зару погратися. Мама приготувала пригощення. Дівчата сіли за стіл поїсти.

Мама порізала шматочками манго з їхнього мангового дерева. Вона поклала на тарілку шматочки яблука і виноград. Різі подивилася на смачну їжу. Вона пам'ятала, що треба помолитися перед тим, як їсти пригощення. Вона запитала Зару: “У твоєму домі моляться?”

“А що це?”— запитала Зара.

“Це роблять так”,— сказала Чейні. Вона склала руки і схилила голову. Вона попросила благословення для їжі. Коли вона закінчила, то сказала: “Бачиш? Це робиться так. Це легко”.

“Ми не робимо цього у себе вдома. Ми просто їмо”,— сказала Зара.

Різі ніколи не думала, що можна *не* молитися. “Мамо,— сказала вона,— а ми можемо перестати молитися?”

із Зарою

Мама усміхнулася, несучи чашки з водою та льодом на стіл. “Ми любимо дякувати Небесному Батькові за те, що Він нам дав. Ми будемо й далі молитися. Але нічого страшного, що інші люди цього не роблять”.

Різі знала, що мама права. Вона *була* щаслива, коли її сім'я молилася. Можливо, молитва могла допомогти й Зарі відчутти радість. “Ти можеш спробувати”,—сказала вона Зарі. “Молитися—це добре”.

“Мені подобається, що ми молимося”,—сказала Чейні. “Під час молитви я відчуваю, ніби усміхається вся моя душа”.

Зара усміхнулася. “Можливо, я буду”,—сказала вона і з'їла шматочок манго.

Різі та Чейні раділи, що могли розповісти подрузі про молитву. Всі вони поїли й побігли на вулицю гратися. ■

Автор живе в штаті Квінсленд, Австралія.

Ісус зцілював людей

Кім Уебб Рейд

Одного дня чоловік на ім'я Яір попросив Ісуса прийти до нього в дім. Його дочка була хвора і їй потрібно було дати благословення.

Коли Ісус вже йшов у дім Яіра, одна жінка, яка вже 12 років хворіла, побачила Ісуса. Вона вірила, що Ісус може її зцілити. Вона протягнула руку й доторкнулася до краю Ісусового одягу.

Жінка зцілилася! Ісус сказав, що вона зцілилася завдяки своїй вірі.

А тут прибув посланець із жахливою новиною. Дочка Яіра померла. Чи було вже надто пізно, щоб Ісус її благословив?

Ісус сказав Яіру, що йому слід не боятися, але вірити. Коли він прийшов у дім Яіра, то наказав Яіровій дочці встати. Вона розплющила очі. Вона знову була жива! Її батьки були вражені.

Ми також можемо мати віру в Ісуса. Його сила зцілювати все ще є на землі в наш час, і ми можемо просити благословення священства, коли в цьому є потреба. ■

3 Марк 5:22-43.

Я ЛЮБЛЮ СВОЮ СІМ'Ю

Старійшина
Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

СВЯЩЕНСТВО Є НА ЗЕМЛІ В НАШ ЧАС

Яким похмурим був би цей світ, якби ми з вами не мали благословень священства.

Чи можете ви уявити, яким похмурим і порожнім було б земне життя без священства? Якби сили священства не було на землі, супротивник безперешкодно блукав би скрізь і панував. Не було б ні дару Святого Духа, щоб скеровувати і просвітлювати нас, ні пророків, щоб промовляти від імені Господа; не було б храмів, у яких ми могли б укладати священні, вічні завіти; не було б повноваження благословляти або христити, зцілювати або втішати. Без сили священства “всю землю було б повністю спустошено” (див. УЗ 2:1–3). Не було б ні світла, ні надії—лише темрява. ...

... [Однак] священство Боже дає світло дітям [Небесного Батька] у цьому похмурому і неспокійному світі. Завдяки силі священства ми можемо отримати дар Святого Духа,

який вестиме нас до істини, свідчення і одкровення. Цей дар доступний рівною мірою чоловікам, жінкам і дітям. ...

... Славетне священство Боже разом із повнотою його благословень було відновлено на землі у наш час. Відновлення священства і його благословень почалося в 1820 році, коли Джозеф Сміт, хлопчик-пророк, побачив у священному гаю Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа та розмовляв з Ними.

Потім інші небесні посланці—Іван Христитель, Петро, Яків та Іван, Мойсей, Іліяс та Іляя й інші надали пророкові Джозефу Сміту силу, повноваження і ключі, необхідні для спасіння й піднесення всіх

людей. ... Церкву Ісуса Христа було відновлено на землі разом з давніми Аароновим та Мелхиседековим священствами. Зараз, відповідно до завіту, укладеного Богом з Авраамом, усі люди та сім'ї на землі можуть бути благословенними.

Подумайте, брати і сестри,—священство було відновлено. Сьогодні воно тут, на землі. ... У наш час під проводом ... пророків, провидців і одкровителів, які тримають ключі в цьому розподілі, носії священства в Церкві мають законне право діяти в ім'я Бога.

... Усі величні вічні благословення, які Бог підготував для чоловіків і жінок та сімей на цій землі, можуть бути нашими завдяки силі священства. ■

З виступу на жовтневій генеральній конференції 1995 р.

**ЗОЛОТИЙ, ХУДОЖНИК
ДЕНІЕЛ Ф. ГЕРХАРТЦ**

*“Батьки,—не драуйте дітей своїх, а вихуйте їх в напаминанні й остереженні Божому!”
(Ефесеям 6:4).*

Також читайте у цьому номері

для дорослої молоді

Самозабезпечення і вивчення євангелії

Якщо вивчаючи євангелію ви навчилися
бути у цьому самодостатніми, то зміцнили
свої стосунки з Богом.

с.42

для молоді

с.50

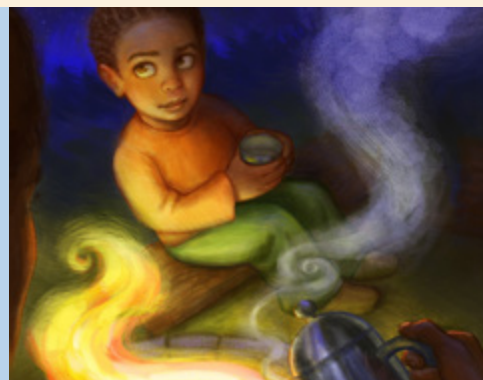
Як знайти СПРАВЖНІХ ДРУЗІВ і бути СПРАВЖНІМ ДРУГОМ

Яким є хороший друг? Як дружба відрізняється
від популярності? Молодь ділиться своїми
думками.

для дітей

Вибір Мартіна

Мартін не хотів образити своїх друзів
відмовою пити чай. Чи вистачило йому
сил сказати "ні"?

с.66

